

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

KASIM - ARALIK 2010

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Ahmet DEVİREN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Altan İLTER

Yazı Kurulu
Altan İLTER
Ahmet DEVİREN
Mevlüt ÖKSÜZOĞLU
Mehmet ERGÖNÜL

Teknik Yönetmen
Ömer ÖZTÜRK

Yönetim Adresi:
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği
Hoşdere Caddesi, Akasya Apt. No: 41-2 A
Y.Ayrancı / ANKARA
Tel: 0 312 426 75 90 Faks: 0 312 354 78 38

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,
PTT 101843 no.lu Çek Hesabı
T.C. Ziraat Bankası Ankara Yenışehir Şubesi
IBAN No: TR59 0001 0004 7139 7751 6850 02
Hesap No: 39775168-5002-0471-Yenişehir-ANKARA

Gönderilen yazılar yayımlansın, yayımlanmasın
iade edilmez ve telif ücreti ödenmez.

Bu dergide yayımlanan yazılardaki fikirler
yazarlarına aittir.

Dergimiz Basın Meslek İlkelerine uymaya söz vermiştir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, Ankara Valiliği'nin
12.09.1991 gün ve 8202 yazıları ile ayda bir çıkar.

Yayın Türü: Yaygın süreli

Yıl: 20 Sayı: 227-228
KASIM-ARALIK 2010 Baskı Tarihi: 25/01/2011

Grafik&Tasarım: **Banu KAHRAMAN**
0 554 918 37 47

Baskı: **HAS-SOY Matbaacılık Bas. Tas. Tan. Ltd. Şti.**
Kazım Karabekir Cad. 95/60 İskitler- ANKARA
Tel: 0 312 341 59 94 / 384 03 04

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi muhabirleri:
Suat UYANIK : Ağın
Ahmet SAMUR : İstanbul

Ön Kapak : Mustafa Kemal ATATÜRK

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3-4	Ağın Düşün ve Sanat Dergisi Altan İLTER
5	Acılar Yumağı Adnan BİNYAZAR
6	Barajlı Ağın'da Güneşle Gezi (Şiir) İsmail N. BEYDEMİR
7	Ata'ya Mektuplar Nalân AYBEK Selçuk AYBEK
8-10	Atatürk Bizden Biridir Yaşar ÖZTÜRK
10	Ağın'a Yolculuk (Şiir) Niyazi Yıldırım GENCOSMANOĞLU
11	Mango'da Yılkı Ömer ÖZER
12-13	Andiri Köyü İlkokulu Zeki HAFIZOĞULLARI
14-16	Bazı Şahısların Sembolik Sözleri Orhan ERCAN
17-18	... HikâyeTolli ile Otomobil Hüseyin KABASAKAL
18	Avcı Vasiyeti (Şiir) Mustafa GÜZEL
19-21	Menemen Olayı ve Şeriat M. Baki ÖZALP
21	Ağın'a Hasret (Şiir) H. Tahsin GENÇOSMANOĞLU
22-24	“Eskiden Dızdızcılar Varmış” Emel ARMUTÇU
24	Sevdim (Şiir) Muharrem YILMAZ
25	... Çocuk Köşesi: Önemli Numaralarla Başım Dertte Ece ERCAN Tren (Şiir) İlke TOKER
26-27	... TürkülerimizKara Erik Çağala Zekeriyya BİCAN
28	Yazarlarımızı Tanıyalım
29	Fıkralar Nezihe TIRMAŞ-Orhan ERCAN
30	Haberler
31-32	Doğumlar-Evlenmeler-Ölümler

AĞIN DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Altan İLTER

Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği tarafından yayımlanan ve Elazığ'ın en uzun soluklu dergilerinden birisi olan **Ağın Düşün ve Sanat Dergisi** hakkında sizleri aydınlatmadan önce, güzel Elazığ'ımızın küçük, küçük ama şirin ilçelerinden birisi olan Ağın'ın konumu, çeşitli sorunları ve sosyal-kültürel durumuna kısaca değinmenin yararlı olacağını düşündüm.

Ağın; Keban Baraj Gölü kenarında, yeşilin her tonunun görülebildiği, sessizliğin, sakinliğin hüküm sürdüğü ve deyim yerindeyse tam kafa dinlenecek yer diye tanımlanabilen güzel bir ilçedir. 1954 yılında ilçe konumuna getirilen Ağın'ın, Elazığ'a uzaklığı yaklaşık 85 km'dir.

Kışın nüfusu oldukça azalsa da; ana-baba-akraba-arkadaş özlemini çekenlerin, çocukluk anılarını tazelemek isteyenlerin, büyük şehirlerde bulamadıkları dostluk, arkadaşlık, komşuluk ilişkilerini yaşayabilmek için yaz aylarında koşup geldikleri yerdir, Ağın...

Okuma-yazma oranının % 98'lere ulaştığı bir ilçedir, Ağın...

Son nüfus sayımında nüfusu 1980'lere düşen bir ilçedir, Ağın!..

Ancak Ağın, Ağınlılar için bir tutku, bir sevdâ, bir aşktır...

"Mum dibine ışık vermez" diye meşhur bir atasözümüz vardır. Buradaki 'mum' sözcüğünü 'Keban Barajı' olarak algıladığımızda, bu atasözü sanki Ağın için söylenmiş gibidir. Çünkü, ülkemizin enerji gereksinimine önemli ölçüde katkıda bulunan Keban Barajı; Ağın'ın 5 yerleşim yeri ile birlikte, en verimli arazilerinin de bir kısmını (370 km²) yutmuş, nüfusun azalmasını tetiklemiş ve belki de en önemlisi karayolu bağlantısını kesintiye uğratmıştır. Bu arada, bazı yerleşim yerleri de ulaşım zorlukları nedeniyle Ağın'dan ayrılarak Keban'a bağlanmışlardır. Feribot bağlantılı geçişler; ulaşımın, günün ancak belirli saatlerinde ve bir ücret karşılığında yapılmasını zorunlu hale getirmiştir.

Bundan dolayı Ağınlı; hastasını zamanında hastaneye ulaştırmakta zorlanmakta, iklim koşullarının bozuk olduğu dönemlerde gölün karşı kıyısındaki köy çocuklarının taşımali sistemle gerçekleştirilebilen eğitimleri aksamakta, yük/yolcu taşımacılık ücretlerinin

Altan İLTER

dolaylı olarak artması vb. olumsuzlukların da ortaya çıkmasına neden olmaktadır.

Sonuç olarak, Keban Barajı özetle **"Türkiye'ye yarar, Ağın'a zarar"** getirmiştir.

Tüm bu olumsuzlukları bir anlamda giderecek olan **Ağın-Karamağara Köprüsü'nün**; 2001 yılında ihalesinin yapılmasına ve temelinin 2002 yılında atılmasına karşın; bu iş için ayrılan ödeneklerin çok kısıtlı olması, yıllarca inşaat işlerinin ipe-sapa gelmez gerekçelerle savsaklanarak, 7-8 yıl sonra proje değişikliğine gidilmesi, in-

şaat işlerini önemli ölçüde sekteye uğratmış ve bundan dolayı da her yıl ancak arpa boyu yol alınabilmıştır.

Ve sonunda, **Ağın-Karamağara Köprüsü'nün eski projesi tasfiye edilerek, yeni hazırlanacak projenin** (2011 yılında genel seçimlerin yapılacağı hususu da göz önünde bulundurularak) **2011 yılında yeniden ihaleye çıkarılacağı açıklanmıştır!..**

Yaklaşık 40 yıldır kendi kaderiyle baş başa bırakılan Ağın ve Ağınlı'nın çektiği çilelerin artık bir son bulması ve sorunlarının süratle çözüme kavuşturulabilmesi için, Hükümetimizin artık boş lafları bir tarafa bırakarak, neredeyse betonları çürümeye yüz tutan köprümüzü bir an önce bitirmesi tek dileğimizdir.

* * *

Şimdi gelelim Elazığ'ın belki de en uzun yaşamalı dergisini tanıtmaya:

Ağın Fikir ve Sanat Dergisi:

Ankara-Ağın Kültür Derneği tarafından, 1967 yılı Ocak ayından itibaren Ağın Fikir ve Sanat Dergisi adıyla bir dergi çıkarılmaya başlamıştır.

Derginin başlangıç sayılarındaki sahipliğini Dr. Vâkîf Özkul, yazı işleri müdürlüğünü ise Nihat İspir üstlenmiştir. Sonraki dönemlerde ise sahipliği, sırasıyla; Güner Özmen, Gülçin Baytaş, Muammer Niksarlı ve Dr. Kemal Köseoğlu, yazı işleri müdürlüğü de Mehmet Salim Özer ile Hüseyin Kabasakal tarafından yürütülmüştür.

Dergi; 1967 yılı sonuna kadar 1 forma iken, 1968 yılı başından itibaren 2 forma (32 sayfa) olarak çıkarılmaya başlanmıştır.

Ekonomik nedenlerden dolayı, 41 sayı çıkarılan derginin yayın hayatına 1970 yılı Nisan-Mayıs sayısından itibaren son verilmiştir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi:

12 Eylül Muhtırası ile zorunlu olarak kapatılan ‘Ağın Kültür Derneği’, Ağın sevdalısı bir grup hemşehrimiz tarafından, 1990 yılında ‘Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği’ adı altında yeniden kurularak, Ankara’da faaliyetine başlamıştır. Dernek, ilk etapta Ağın Kültür Derneği tarafından daha önce çıkarılmakta olan Ağın Fikir ve Sanat Dergisi’ni, 1991 yılı Eylül ayından itibaren yeniden yayın hayatına sokmayı başarmıştır.

Derginin yeniden yayın hayatına atılma döneminde; Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği adına sahipliği İsmail Ercan, yazı işleri müdürlüğü ise Muammer Niksarlı tarafından üstlenilmiş ve derginin adı, 2. sayıdan (Ekim 1991) itibaren “Ağın Düşün ve Sanat Dergisi” olarak değiştirilmiştir.

Derginin günümüze kadar çıkmakta olan sonraki sayılarında sahipliğini ise; Dr. Vâkîf Özkul ile Ahmet Deviren, yazı işleri müdürlüğünü de yine sırasıyla Muammer Niksarlı, Mehmet Yalçın, Mehmet Orhan yapmışlardır. 2004 yılı Mayıs-Haziran sayısından itibaren yazı işleri müdürlüğü görevi Altan İlater tarafından yürütülmektedir.

Dergi, Eylül 1991-Aralık 1995 tarihleri arasında aylık olarak yayımlanmakta iken, ekonomik darboğazlar nedeniyle Ocak 1996’dan itibaren iki ayda bir çıkarılmaya başlanmıştır.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, halen 2 forma (32 sayfa) olarak basılmakta olup, baskı adedi 1000’dir. Kasım-Aralık 2010 tarihi itibarıyla, mükerrer sayılarla birlikte çıkarılan dergi sayısı 233’dür.

Başlangıcından günümüze kadar çıkan dergi sayısı ise 274’ü ulaşmıştır.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi’nin yazarları genellikle Ağınlılardan oluşmakta ve içerik olarak da Ağın ve Elazığ’ın sosyal, kültürel, ekonomik vb. konuları ile Cumhuriyet, M. Kemal Atatürk, çeşitli güncel olaylar ilk sırayı oluşturmaktadır.

İşin en ilginç yanı ise, Ağın Düşün ve Sanat Dergisi’nin; başlangıç günlerinden itibaren sırtını herhangi bir çıkar grubuna, siyasi parti ve örgütlere dayamaksızın ve reklam-ilan geliri olmaksızın, yalnızca, evet yalnızca okurlarının maddi-manevi desteğiyle yaşamını sürdürmesidir.

Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği’nin yayın organı olan Ağın Düşün ve Sanat Dergisi’nin son 3 yıldaki yıllık abone başı tutarı 30 TL’dir. Derneğin adresi; Hoşdere Cad. Akasya Apt. No: 41-2 A, Y.Ayrancı-Ankara ve telefon numarası: 0312 426 75 90’dır.

Dergiye abone olmak isteyenler, Dernek merkezine başvurduklarında veya Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği’nin 101843 no.lu Posta Çeki hesabı ile TC Ziraat Bankası, Ankara Yenışehir Şubesi IBAN No: TR59 0001 0004 7139 7751 6850 02 no.lu hesabına abone başı yatırıp, adreslerini Derneğe bildirdikleri takdirde, adreslerine düzenli olarak dergi gönderilecektir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, 2011 yılında çıkacak Ocak-Şubat sayısı ile 45. yaş gününü kutlayacaktır. Bu süre, Elazığ’ı bir tarafa bırakalım, ülkemizde bile çok az dergiye nasip olan bir süredir.

Bundan dolayı, Ağınlılar olarak dergimizle ne kadar övünsek, gurur duysak ve onun yaşaması için çaba harcasak azdır...

* * *

Değerli hemşehrilerim, sevgili arkadaşlarım, dostlarım,

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi’nin başlangıçtan günümüze kadar ki 44 yıllık gelişim evrelerini, yasal zorunluluklar nedeniyle sorumluluk üstlenenleri, içeriğini vb. yukarıda kısaca özetlemeye çalıştım. Amacım, ülkemizdeki yazılı-görsel yayın organları konularında inceleme yapacak olan araştırmacılara bir anlamda yardımcı olmanın yanı sıra dergimizin tarihsel gelişimini okurlarımıza da sunabilmek...

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi’nin yayın hayatı boyunca; rahmetli Dr. Vâkîf Özkul döneminde yönetim ve yazı kurulu üyesi olarak 4, rahmetli Mehmet Orhan döneminde de ona yardımcı olmak amacıyla 2 yılı aşkın bir süre görev yaptım. Son 7 yıldır da sorumlu yazı işleri müdürü olarak görevimi sürdürmekteyim. Ancak, gerçekten çok yorulduğum, ayrıca sağlık sorunlarım da artık bunu sürdürmemeye olanak vermiyor. Bu nedenle, yaklaşık 13 yılı aşkın bir süredir görev yaptığım dergimizden, tamamen sağlık sorunlarımdan kaynaklanan nedenlerden dolayı ayrılmak zorundayım.

Beraber olduğumuz dönemlerde, Derneğimizin ve buna koşut olarak da onun yayın organı olan Ağın Düşün ve Sanat Dergisi’nin çıkarılmasına yardımcı olan, dergimiz sayfalarını yazılarıyla/fotoğraflarıyla/desenleriyle zenginleştiren, abonelikleriyle yaşamını sürdürmesine katkı sağlayan tüm okurlarımıza ve hemşehrilerime en içten sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

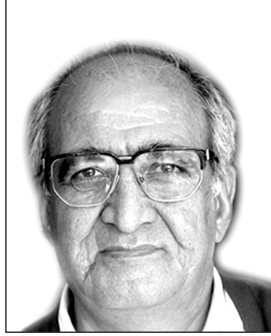
Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, sizlerin vereceği güç ve destekle, Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk’ün çizdiği yol ve gösterdiği hedefler doğrultusunda daha nice yıllar yaşamını sürdürmeye devam edecektir.

ACILAR YUMAĞI

Adnan BİNYAZAR

Çocukluk duygularım depreşmiş olmalı; sabahın kör saatinde sokaklara düşüp bayram simidi arıyorum.

Taş ocağın önünde simitlerin fırından çıkmasını bekliyorum. Yorgun yüzü genç bir işçi, susamlı hamur halkalarını fırına sürüyor, birkaç dakika içinde oradan nar gibi kızarmış simitler çıkarıyor. Sokak yanık susam kokuyor. Gözüm simitte değil, kokuya ba-

Adnan BİNYAZAR

yıldığım da yok. Uzun ağızlı küreğini sürekli fırına sürüp çeken “usta”nın yüzüne dalıp gidiyorum. Otuzunda var yok. Pehlivanların besili yanaklarından aşağı yuvarlanan ter damlacıkları değil onun-ki, uykusuzluğun yorgun yüzünde açtığı yarıklar-dan aşağı yürüyen kir toprakları!

Yanıdakiyle maç tartışması yapan patronun yeniyetme oğlu, çiğnediği sakızın kokusunu dışarıya püskürterek, “Elini çabuk tut, Kemal usta, kuyruk uzuyor,” diye uyarıyor onu. Demek adı Kemal? Kemal değil Mehmet ya da Süleyman olmuş, ne yazar; Türkiye’de emekçinin adı mı var!

Gözünü önündeki işten ayırmadan, bu yersiz uyarıya acı gülümsemelerle karşılık veriyor usta.

Ellerine ince naylondan eldiven geçirmiş futbol gevezesi oğlanın bir kâğıda sarıp elime tutuşturduğu simitlerin sıcaklığında ustanın tez vuruşlu kalp atışlarını duyuyorum. Belleğim beni oradan alıp çok eskilerde yaşadığım sızıların içine atıyor. Çıraklık yıllarımda, Kurtuluş Savaşı emeklisi Alâaddin Bey de gelirdi dükkâna. Karavana yemeğine almış; hep kuru fasulye isterdi. Onu yalnızlığa terk eden oğullarını anlatırken içlenirdi. Mangaldan aldığım küçük bir közle yemek sonrası sigarasını yakarken, o savaş kahramanının gözaltlarında saydamlaşan yaşlar içimi kanatırdı.

O günden beri çocukların, kadınların, yaşlıların ağlamasına dayanamam. Akşam saatlerinde

anneler çocuklarını eve çağırırlardı. Onlar gider, ben sokak ortasında kim-sesiz kalırdım. Ondan dayanamam çocukların ağlamasına. Babam döverken, o şıkır şıkır sesli anam ağlama nöbetlerine girer, sonra birden bir köşeye yığılıp kaskatı kesilirdi. Ondan kadın ağlamaları içimi yakar. Yaşlılar ağlarken de, Alâaddin Bey’in belleğime yerleşen gözaltlarındaki yaşlar yüreğimi ka-

natır...

Saat üç buçuk dedi mi ayaktaydı. Övünge bir kadın değildi. Sanırım tek övücü, “Ben, uykuda üstüme güneş doğurtmamışım,” sözü olmuştur. O saatte uyanır uyanmaz ahıra iner; ineğin altını temizledikten sonra memelerini sıcak suda yıkadığı bezlerle silmeden sütünü sağmazdı. Sağdığı sütü de hemen kaynatırdı. Genç kızlığından beri bu işi yapan bir kadının üstüne güneş hangi hızla yürüsün de doğsun!..

Üstelik ev süpürme, derleyip toplama işi de onun üstünde. Bense, aşağıda kahvaltıyı hazırlayıp beni çağıran anamın sesiyle uyanacağım... O gün beyaz gömleğimi giymeyi kafama koymuşum. Gömlek ütüsüz. Anama surat asıyorum...

Şu yaşlara geldim, anamın kırılgan bakışları gözümün önünden gitmedi. O bakışlar belleğimdeki her canlanışta yüreğimi sızılar sarıyor, gözaltlarında yaş tortuları birikiyor.

O ana ki, eş ölümüyle hayatın intikamına uğramış oğluna, “Ölümü de gördün dirimi de. Akağan gönüllüsün sen; duygularının seline tez kapılıp herkesin acına ortak olacağına inanıyorsun. Şunu bil ki oğul, acı, yalnız yapıştığı yüreği yakar!” sözünü miras bırakmıştır.

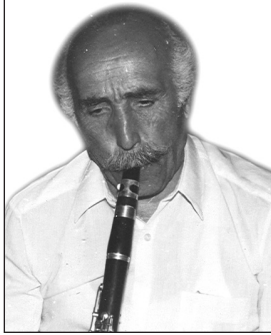
Shakespeare’den uyarladığım bu özdeyişle varıyorum sözün özüne: “Acı, bir yerlerden sızıp girmesin, önce içimizdeki güzellikleri kemirir...”

BARAJLI AĞIN'DA GÜNEŞLE GEZİ

İsmail N. BEYDEMİR

Gün Pulur'dan bizim ele doğanda,
Ölen karanlığa kefin biçilmez,
Aladağ'dan-Karadağ'dan bu yanda,
Tarla-çalı okşanmadan geçilmez.

Ekirek'le Hozakpur'un başında,
Sevgili çağılar yüz bin yaşında,
Sulakların gürül gürül suyundan,
Buz gibidir, diş dayanmaz, içilmez.

İsmail N. BEYDEMİR

Sürsülüklü dere, paha'nın nerde?
Kim düşürdü bizi, bu derin derde?
Güvercine yuva olan kayalar,
Kereviz'ler dolmuş, koyup geçilmez.

Bak, şu bol çamurun cıgızlığına,
Dolmuş, değirmenin doğuzluğuna,
Zeyniğin Mişmişlik yerinde midir?
Galacuk'dan dik aşağı uçulmaz.

Andiri'yle Apuşma'da, bir dize,
Fellahlar'la Aluşağı, göz göze,
Gobbik'den sıyrılıp dereye indik,
Bu önemli yıkım, nasıl seçilmez?

Hacıgilin Mezarlık'dır burası,
Ordan başlar, işte gönül yarası,
Ne bağ kalmış, ne de Faris dayımız,
Değirmen yok, çaygara'dan içilmez.

Muhtargil'in Bağ'ın, bak şu halına,
Balık yuva yapmış, cevüz dalına,
Ne yol kalmış, ne derede daşşık'ler,
Atlavuçla bu dereden geçilmez.

Özlem duydum, Hoşirik'le bağlara,
Dönüp gittim burdan, eski çağlara,
Dar zuvağın, yeri bile yok olmuş,
Değirmen yok, goşgoş nerde seçilmez?

Yıkılğan'ın karşısından, dereye,
Yol inerdi anımsayam, nereye?
Kasım Dayı, bağı ile yok olmuş,
Saatçı'sız, bu yollardan geçilmez.

Gurtgaya'yla Pijtutluğ'un arası,
Gene bayır-bacak durur, orası,
Şaşıp kaldım, tanınmaz olmuş burlar,
İğdeler yok, baygın koku saçılmaz.

Pağnik yolu, hark altından giderdi,
Karadayı, bize selam ederdi,
Harmanlarda ne ekin var, ne düğen,
Yıkım gelmiş, bu yerlere göçülmez.

Gemi yolu nerde, seçebildik mi?
Bu derinliğe, boy biçebildik mi?
Bağ-bahçe yok olmuş, gökler yeşil su,
Türküler çaldığım, yollar aşılmaz.

Fırat, Eğin Ağzı söylemez oldu,
İçime, çok eski anılar doldu,
Adalar-kavaklar, hani neredeler?
Kesildi soluğum, bu su içilmez.

Fırat yatağının, yeri belli mi?
Sato Dayı gene, tatlı dilli mi?
BEYDEMİR der, artık geri dönelim,
Buralardan Süderek'e geçilmez.

ATA'YA MEKTUPLAR

Nalân AYBEK - Selçuk AYBEK

Merhaba Atam,
Doğduğumda, 17 yıldır sensizdik.
Çocukluğum, coşkulu 23 Nisanlar,
29 Ekimlerle ve üzgün 10 Kasımlarla
geçti. Nedenini bilemesem de seni çok
sevdim.

Gençliğim, sağcı-solcu hayhuyu
içinde, üniversiteye kadar geldi. Nut-
kunu okudum. Öğrendikçe, ilkelerini
yolum bildim.

Seni, tanıdıkça daha çok sevdim.

Açtığın yoldan, sunduğun nimetlerden yarar-
lanan bir öğretmen olarak; öğrencilerime, bağımsız
olmanın önemini ve ilkelerinin kıymetini iyi
bilmelerini öğretmeyi, borç bildim.

Bir ulusu; esirlikten, geri kalmışlıktan kurtarma-
nın zorluğunu gördükçe, sana saygımı büyüttüm.

Bir kadın olarak, nüfusta bile adımın olmadığı,
yanımda erkek olmadan sokağa çıkamayacağım

Nalân AYBEK

ülkelerde yaşamadığıma şükrettim.

Ben seni, yaptıklarınla tanıdım.

Ben seni, tanıdıkça sevdim.

Senden sonra kendine yeten bir ül-
ke olmadık. Birbirimize saygılı ve ta-
hammüllü olmadık. Bilim ve kültüre
önem veremedik.

Torunlarımın, Afganistan gibi bir
ülkede yaşamasını istemiyorum. Dev-
rimlerini yok etmek isteyenlere, senin

sevginle direnmeyi, borcum biliyorum.

Ve bugünkü siyasetçileri gördükçe, seni daha
çok seviyorum.

Ben, senin sayende:

Esir değil, özgürüm.

Mal değil, kadınıam.

Cahil değil, öğretmenim.

Ben, seni sevmeyeyim de kimi seveyim?

Kızın Nalân

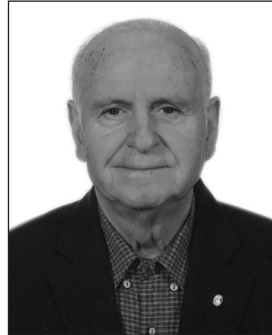
Sevgili Atatürk'üm,

Önce saygıyla ellerinden öperim;
cennet bahçelerindeki tüm İstiklal Sa-
vaşı ve Devrim kahramanlarının da el-
lerinden öperim.

Bizi sorarsan mutsuz ve endişeli-
yiz. Açtığın yararlı ve uygar yola, çu-
kurlar kazılmış, molozlar dökülmüş,
dikenli teller çekilmeye çalışılıyor,
güçlkle ilerliyoruz.

Bunları yapan bizim kardeşlerimiz, atsan ata-
mayız; aileden aldatılmış kişiler çıkabilir. Ne ya-
pacağız peki?

Biz, önce sağlam duracağız. Akıl ve bilimle
davranacağız. Onlara aş ve iş vereceğiz. Ailenin
bu sapkın çocuklarını akıl ve bilimle eğiteceğiz.
Gerektiğinde kulaklarını çekeceğiz. Onların ruhu-

Selçuk AYBEK

na, güzel sanatların güzelliğini kataca-
ğız. Onları ayartan, yoldan çıkaran iç
ve dış güçlerin gücünü kıracağız.

İnsanlarımız, dünyanın sonu gel-
mez aç gözlülüğünden, itiş kakışın-
dan, sapkınılıklarından kurtulacak; ya-
şamları göklerin maviliğiyle aydınla-
nacak.

Bunları yaparken, gözümüz hep
sende olacak. Bazen düşüp bir yerleri-
mizi kanatsak bile, kalkıp arkandan geleceğiz. Bi-
ze yakışan budur; Evrenin sahibi yüce yaratanın
bizden beklediği de budur.

Ne diyem Atatürk'üm, babam, yol göstere-
nim, can dostum, seni unutmayacağız.

Sevgiyle ellerinden öperim.

Oğlun Selçuk

ATATÜRK BİZDEN BİRİDİR

Yaşar ÖZTÜRK

Osmanlı yönetiminde kimi sözcükler, “iyi sözcükler”, kimi sözcükler de “kullanılması sakıncalı sözcükler” olarak belirlenmişti. “Sadakat, tevazu, dua, melek, asker-perver, hilafet...” iyi sözcüklerdi. “Hürriyet, vatan, isyan, zulüm, ihtilal, yıldız, hücre, içtima, cemiyet, miting, adalet, istikbal, buhran, siyaset...” sakıncalı sözcüklerdi.

Bir de, “en sakıncalı” bir sözcük vardı. Çok dikkat edilmesi gereken bu “en sakıncalı” sözcük, “cumhuriyet”ti.

“Cumhuriyet”in “en sakıncalı sözcük” ilan edilmesini, ne sıradan kişiler, ne de aydınlar umursuyordu. Çünkü onların açısından bu sözcüğün pek de bir önemi yoktu. Ülkenin yönetim biçimi olarak onlar, padişahın yönetimi dışında bir yönetim biçimini akıllarına bile getirmiyorlardı.

Osmanlı yönetiminde “cumhuriyet” sözcüğünü ilk kez Şinasi kullanmıştı. 1849 yılında, Büyük Reşit Paşa’ya övgü amacıyla yazdığı şiirin sonunda bu sözcüğü şöyle kullanmıştı:

“*Eya ehali-i fazlın reis-i cumhuru/ Reva mı kim kalayım ehl-i cehil elinde esir.*” (Ey erdemli kişilerin cumhurbaşkanı/ Bilgisizler elinde tutsak kalmam yakışık alır mı?)

Şinasi’nin övgü yazdığı Büyük Reşit Paşa’yı Mustafa Kemal şöyle değerlendiriyor:

“Alemdar Mustafa Paşa’nın biraz kültürü olsaydı, cumhuriyeti ilan ederdi. Büyük Reşit Paşa’nın kültürü, Alemdar Mustafa Paşa’nın kudreti ile birleşebilseydi, ben tarihe başka bir görevle girerdim.”

“Cumhuriyet”in yalnızca sözcüğünü değil, kavramını ve halk açısından anlamını da açık bir dille ilk kez kaleme alan kişi, Ziya Paşa oldu. Onun, 1871 yılında Londra’da yayımlanan Hürriyet gazetesinde yazdığı “Cumhuriyet Yönetimi ile Şahsi Hükümetin Farkı” adlı yazısı, “cumhuriyet”in önemini halka yalın bir dille açıklıyordu.

Ziya Paşa’nın, Hürriyet gazetesindeki bu tarihsel yazısında “cumhuriyet”, halka şöyle tanıtılıyordu:

“Cumhuriyet yönetiminde padişah, imparator yoktur. Ülkenin padişahı, imparatoru bütün ülkenin halkıdır. Cumhuriyet yönetiminde bir nice milyon halk birkaç çıkarsever kişinin buyruk ve keyfiyetine tutsak olmayıp zengin ve yoksul her-

kes, özgürlük hukukunu korumada özgürdür.

Cumhuriyet yönetiminde zor ve kıyıcılıkla asker yazmak ve nice yüz bin kişiyi evinden ve diyarından, kazancından, kârından ayırıp kışlalarda çürütmek yöntemi yoktur. Cumhuriyet yönetiminde tersaneye gerekli olan kereste ve halat için halk angarya kullanılmaz. Eğer yönetime kereste ve halat gerekliyse parasını verir halktan alır. Cumhuriyet yönetiminde gazeteler hükümete dalkavukluk etmeye borçlu olmayıp kanun hükmü çerçevesinde her türlü söz söylemeye, taş atmaya izinlidir.

Cumhuriyet yönetiminde bir millet meclisi olur. Bunun üyesini halk seçer.

Cumhuriyet yönetiminde her kişi medeni hukukça ne kadar bağımsız ve özgür ise kanun hükümlerine uymada o kadar esir ve aldığı emri yerine getirendir.

Başkan ve üye herkes gibi paylaştırılan vergideki hisselerini verirler.

Bunların faytonları, yaverleri, çavuşları, sırmalı cicili üniformaları, sarayları, köşkleri yoktur.

Ve hiçbirinde memuriyetleri üzerinden zengin olmak, para kazanmak kusuru olamaz. Mahkemeler ise büsbütün bağımsız yönetimler olup her biri kanun hükmünde yargıyı gerçekleştirirler. Ne millet meclisinin, ne başkanının asla müdahaleye yetkileri yoktur. Velhasıl başkan, üye ve halktan biri herkes bir kanunun hükmüne boynu bağlı olup bu daireden bir adım dışarı çıkmak olasılığı olamaz. Bu nedenden dolayı cumhuriyet yönetiminde bakan entrikaları asla yürümez.

Şahsi hükümet tamamıyla bu yönetimin tersi olup onlarda padişah ve imparator adıyla genel yönetimin dizginini eline almış birer adam bulunur ya da onların bakanları ve müsteşarları, unvanıyla bazı kişiler yönetimin başına geçerler.

Güya memleket bunların ecdadından miras kalmış çiftlik ve halk da çiftliklerindeki damızlık gibi milyon milyon halkı çalıştırır, soyarlar. Elleri içindekini alırlar, kendi eğlencelerine harcarlar. Şahsi hükümette işin başında bulunan kim ise istediğini yapar. İstedikini cennete istemedikini cehenneme koyar. Himaye ettiği kişilerden biri suçlu olsa kanunun pençesinden kurtarır. Mahkemede haksız bir iş olsa haklı çıkarır. Düşmanlık ettiği

bir adamı kesin kabahati yok iken hapis ve sürgün eder. Geçim çarkını bozarak yoksulluk ve sefalet çektirirler kimse sesini çıkaramaz. Şahsi hükümette gazeteler işbaşında bulunan kimselerin dalkavukluğu ile geçinirler. Hükümet bir kötü işte bulunsada yine överek ve yücelterek göklere çıkarırlar. Yapılan kötülüğü iyilik biçiminde göstermeye çalışırlar. Asıl amaçları vatana ve millete hizmet olmayıp para kazanmaktır. Para kazanmanın yolu da böyle olur.”

Ziya Paşa'nın yurt dışında yayımlanan bu yazısı, yurt içinde büyük bir rahatsızlık yarattı. Dönemin üst düzey yöneticileri İngiltere'ye baskı yaptılar ve Ziya Paşa'yı Londra'da tutuklattılar. Kısa bir tutukluluk süresinden sonra kefaletle salıverilen Ziya Paşa, Londra'da yayımlanmasına izin verilmeyen gazetesini önce Paris'te, sonra Cenevre'de yayımlamaya çalıştı; ama bu iki girişiminde de başarılı olamadı.

“En sakıncalı sözcük” damgalı “cumhuriyet”, ülkenin üst düzey yöneticilerini rahatsız ediyordu; ama aslında ülkenin halkını da, padişahını da hiç rahatsız etmiyordu.

Çünkü halk, anayasa rejimi, halkın kendi yönetimi, ya da grev gibi kavramları da, bunların en doğal hakkı olduğunu da bilmiyordu. O nedenle halk, bunları elbette istiyor değildi. Halkın “iyi yönetim”den anladığı, haklarını çiğnemeyen, varlıklarını memurların keyfi yönetimine bırakmak zorunda olmadıkları bir yönetim biçimiydi. “Cumhuriyet” sözcüğü, halkı bu nedenle rahatsız etmiyordu; padişahı ise, halkının bu özelliğini çok iyi bildiği için rahatsız etmiyordu.

Mustafa Kemal'in aydınlatması sonucu aynı halkın torunları yıllar sonra “cumhuriyet”i, bir “uygar yaşam biçimi” olarak tanıyabildi ve ona tüm susamışlığı ve hak edışıyle sahip çıktı.

Halkın, “cumhuriyet”i yeni tanımaya başladığı günlerde yaşlı bir kadın, elinde bir kâğıtla Mustafa Kemal'e yaklaştı ve biraz yaşlı, biraz da heyecanlı nedeniyle titreyen sesiyle sordu:

- Beni tanıdın mı oğul? dedi. Sizin Selanik'te komşunuzdum. Bir oğlum var, devlet demiryollarına girmek istiyor. Siz 'Onu alsınlar' demiştiniz; ama müdür bey dinlemedi. Oğlumu işe almadı. Ne olur bir kere de siz söylemeniz...

Mustafa Kemal'in gözlerinde bir anda sevinç ışıltıları parıladı. Elleriyle hareketler yaparak, çevredeki herkesin duyabileceği yüksek bir sesle karşılık verdi:

- Oğlunu işe almadılar mı? dedi. Hem de ben

tavsiye ettiğim halde mi almadılar? Ne kadar iyi olmuş... Çok iyi yapmışlar...

Sonra da karşısındaki yaşlı kadını bıraktı, çevresindeki topluluğa heyecanla şöyle dedi:

- İşte cumhuriyet böyle anlaşılacak... İşte cumhuriyetten beklediğimiz sonuç...

“Cumhuriyet”in ilanından birkaç ay sonra, yurt içi gezilerinden birinde gittiği ilde, yolların düzgünlüğü ilgisini çekmişti. Valiye, bu yolları nasıl böyle dümdüz yapabildiklerini sordu.

- Merkeze yakın köylerdeki halkı jandarmalarla toplattırıp, yol onarımında çalıştırdık, Gazi Paşa Hazretleri, dedi vali.

Mustafa Kemal'in kaşları çatıldı:

- Vali Bey, ‘Corvee’ nedir bilir misiniz? dedi. Valinin duraksamasından sonra şöyle sürdürdü sözlerini:

- Öyle ise ben söyleyeyim: ‘Angarya’ demektir. Ve şu anda bilmeniz gerekir ki, hiçbir vatandaş kanunsuz olarak işinden alıkoyamaz, onu çalışmaya zorlayamazsınız. Cumhuriyette, angarya diye bir şey yoktur.

Başka bir gezisinde, “Her şeyi yapan sensin, bütün varlığımızı sana borçluyuz; sen olmasaydın, başka hiç kimse, hiçbir şey yapamazdı, bundan sonra da yapamaz. Allah seni başımızdan eksik etmesin...” demek istediler. Mustafa Kemal'in neşesi kaçtı, bunalmaya başladı, konuyu kapatmak istedi:

- Bütün yapılanlar, herkesten önce büyük Türk ulusunun eseridir, dedi. Onun başında bulunma mutluluğuna ermiş bulunan bizler ise, ancak onun bilinçli özverisi sayesinde, düşünce ve inanç birliği içinde ortak görev görmüş, öylece başarı kazanmış insanlarız. Gerçek budur.

Çevredeki halktan, “Bu kadar yüksek tevazu...” sözlerini duyunca, sesini bu kez biraz yükselterek konuştu:

- İzin verin, ortada tevazu filan yok, gerçeğin dile gelişi vardır, dedi. Önümüze çıkan sorunlar hakkında, her zaman uzun uzadıya konuşur, danışırım. Herkesi söyletir ve dinlerim. İtiraf edeyim ki konuşulacak sorunların çözüm biçimleri hakkında açık bir fikre sahip olmadan görüşmelere girdiğim olmamıştır. Bu konularda, ancak arkadaşlarımı yani sizleri dinledikten sonradır ki kanıya varmışımdır. Dolayısıyla uygulamada olduğu gibi, verilen kararlarda da hepinizin payı vardır, bunu bilirsiniz.”

Bir süre konuşmadı, sonra şöyle sürdürdü sözlerini:

- Şimdi konunun asıl ince noktasına geliyorum. İçeride ve dışarıda şahsıma karşı suikastlar tertip edilmesinin nedeni ve gizi nedir? Bunu hiç düşündünüz mü? Bu tertiplerin peşinde koşanların benimle kişisel bir alıp veremedikleri mi vardır? O da değil... Sizin sözlerinizin de onların sakat muhakemesine uygun olduğunu bilmem fark edebiliyor musunuz? Eğer içtenseniz, bu düşüncüyü kafanızdan çıkarınız. Hatta böyle düşünenlere rastlarsanız, onları da uyarınız. Herkes ulusal görev ve sorumluluğunu ve memleket sorunları üzerinde bu zihniyetle, düşünüp çalışmayı alışkanlık edinmelidir.

Mustafa Kemal, bu doğrultudaki görüşünü bir akşam, sofrasında konuklarına da açıkladı:

- Efendiler, size şunu söyleyeyim ki, Devrimci Türkiye Cumhuriyeti'nin benim şahsımla ayakta durduğunu sananlar çok aldanıyorlar. Türkiye Cumhuriyeti her anlamıyla, büyük Türk ulusunun öz ve sevgili malıdır. Değerli evlatlarının elinde her zaman yükselecek, sonsuza değin kalıcı olacaktır.

Bir gezisinde çevresindekiler, Mustafa Kemal'e sordular:

- Madem bu meclis kendisini cumhuriyeti ilan etmeye yetkili görüyorsa, dediler. O halde bir başka meclis de kurulsa ve o meclis de meşrutiyeti geri getirmeye kalksa, o zaman ne yapacağız?

Mustafa Kemal, tebessüm ederek karşılık verdi ve "Eğer böyle hevesliler çıkarsa, onların hepsini sopayla kovalarız" dedi.

Cumhuriyetin on ikinci yıldönümü kutlamaları için çeşitli yazılar hazırlanmıştı. Mustafa Kemal, hazırlanan yazıları gözden geçirmek istedi. Listede, "Atatürk bizim en büyüğümüzdür", "Atatürk bu milletin en yücesidir", "Türk Milleti asırlar sonra bağrından bir Mustafa Kemal çıkardı" gibi sözler sıralanmıştı.

Mustafa Kemal, bu ve bunlara benzeyen sözlerin üstünü karaladı. Tümünün yerine yalnızca şu tek sözü yazdı:

"Atatürk, bizden biridir."

AĞIN'A YOLCULUK

Niyazi Yıldırım GENCOSMANOĞLU

Akçadağ'dan çıktım işler tersine
Tren de dayandı Beyderesi'ne
Fırladım dışarı düdük sesine
Yamandır yolculuk yaman Niyazi.

Neyse geldik şen Elazığ'a
İşi de bağladık sağlam kazığa
Rastlamadık yolda sütü bozuğa
Temizdir herkesin sütü Niyazi.

Oradan da geldik Hıdıroz'a
Burası nahiye olsa faraza
Müdürü muhtarı gelir maraza
Ahalisi Kürttür çatma Niyazi.

Arkada bıraktık kazayı şehri
Yolumuza çıktı Karasu nehri
Gemiye binmeden içeydim zehri
Kefen koltuğunda korkma Niyazi.

Çoluk çocuk çıktı geldi önüme
Yüz sene eklendi sanki ömrüme
Kim olsa delirmez benim yerime
Galiba itibar fazla Niyazi.

Bir günde yer idim sekiz on ekmek
Hakkaten zor idi derdimi çekmek
Ağın'da çok yenir sırın ve ekmek
Tadına doyulmaz bunun Niyazi.

Bu şiir, kardeşi Nezihe Tırmaş tarafından dergimize verilmiş olup, hiçbir yerde yayımlanmamıştır.

MANGO'DA YILKI

Ömer ÖZER

Minayik (Dürümlü) Köyü, Ağın'a yaklaşık 9 kilometre uzaklıkta ve Ağın'a bağlı bir köy iken; Keban Barajı'nın yapımından sonra ulaşım olanaklarının oldukça güçleşmesi ve Ağın'la karayolu bağlantısının çok uzaması nedenlerinden dolayı, 1998 yılında zorunlu olarak Keban'a bağlanmak zorunda kalan bir yerleşim birimidir.

Minayik Köyü İlkokulunu bitiren köylülerimizin birçoğu Ağın'da ortaokul açılmasından sonraki tahsillerini Ağın Ortaokulu'nda, lisenin açılmasından sonra da Ağın İbrahim Uçunkaya Lisesi'nde tamamladıktan sonra yaşam mücadelesine atılmışlardır.

Minayik Köyü; baraj yapımından önce Karasu ve Murat nehirlerinin birleşme noktalarına oldukça yakın bir yerde bulunmaktaydı. Bu nehirler özellikle bahar aylarında meydana gelen taşkınları sırasında Mango ve Merzük büklerine yeterli alüvyonları bıraktığından, buralarda insan göbeğini aşan yükseklikte ot olurdu. Bu nedenle de Minayik'te hayvan besiciliği ve dolayısıyla da süt ürünleri üretimi oldukça gelişmiş durumdaydı. Köyümüzde, keçi derisinden yapılan tuluklar içerisinde üretilen tulum peynirlerinin tadına doyum olmazdı.

Son yıllarda Ağın ve Keban köylerine, özellikle Şavak aşiretinden (Çemizgezek yöresinde yaşayan aşiret) insanlar, mera kiralama yöntemiyle gelmeye başlamışlardır. Ve ne yazık ki, bu kiralama işleminde kaymakamlıklar ve muhtarlıklar da çok istekli görülmektedir. Eskiden göbek hizasında otların bulunduğu bu meralar, şimdi aşırı otlatma nedeniyle tahribata uğramış ve durum had safhaya ulaşmış bulunmaktadır. Geçimini hayvancılıkla sağlayanlar ile süt ihtiyacını karşılamak için tek bir inek besleyen yörenin esas yerlileri dahi, bugün çok güç durumda kalmışlardır.

Çocukluk dönemlerimden çok iyi hatırlarım. O dönemlerde, Minayik merasında çok miktarda ot bulunduğundan; Ağın, Andiri, Ekirek, Vahşen, Hastek, Yabanlı, Kohpinik ve diğer köylerden eylül ayı son-

Ömer ÖZER

larına doğru, bu köylerdeki atların ve öküzlerin şahra taşıma ve düğün sürme vb. işleri bittiğinden bu meralara getirilir, at ve öküz yıkları oluşturulurdu. Buradaki ot bolluğundan ve hayvanların serbest dolaşımından olacak ki, bir deri bir kemik olarak yığılma katılan hayvanlar bir iki ay sonra tanınmayacak derecede tav alır ve semizleşirlerdi. Bu tavlama hayvanlara da bir nevi doping olurdu. Geç sonbaharda ekinler ekilir, aktarmalar yapılır ve diğer işler görülürdü.

Çünkü o yıllarda insanlar gibi hayvanlar da doğru dürüst beslenemediğinden; baharda yetişen çayırda yazı, Mango'daki yıklıya da kışı çıkarırlardı.

Zikrettiğim bu yıllarda, Minayik-Çamkiran arasındaki Yahyalı dağlarında geyik (dağ keçisi) sürülere yaşırdı. Yaban hayatı bugünkü gibi değildi ve çok tür bulunurdu. Bizim köyde en son dağ keçisini, Ağınlı Öğretmen Hüsnü Aydoğmuş ile köylümüz Nizamettin Deniz (Nizam Dayı) 1962 yılında bir teke avıyla noktalamışlardı. Vurdıkları tekeyi köye getirdiklerinde büyük bir olay olmuş, bütün köy çocuk toplanmış ve köycek bir dağ keçisini yakından görme fırsatını yakalamıştık. Benim, hayatımda yediğim ilk ve son geyik eti buydu.

Bu meyanda, Minayik kırlarında çok kurt olurdu. Kurtlar, yıldı atlarına ve öküzlerine zaman zaman saldırırsalar da, öküz sürüsünün en güçlüsü sürüyü başları dışarıya gelecek şekilde, atlar da çifteleri dışarıya gelecek şekilde halka oluşturmak suretiyle bu gibi saldırıları atlatırlarmış. Köyün yetişkinleri, kış odalarında bunları ballandıra ballandıra anlatırlardı.

Bizim öküzleri yığılma götürme ve getirme görevi benimdi. Bundan inanılmaz haz alırdım. Aldığım bu haz, hayvanları semiz görmenin verdiği bir sevinç miydi, yoksa bu hayvanlara sağlanan bir nevi hürriyetten miydi bilemiyorum?

Minayik (Dürümlü) Köyü, her ne kadar Keban'a bağlanmış olsa da, gönlümüz ve sevdamız, daima Ağın'dan ve Ağınlı'dan yana...

ANDİRİ KÖYÜ İLKOKULU

Zeki HAFIZOĞULLARI

Oysa Andiri Köyü İlkokulu bir destandır.

Abartısı yok, öyküsü bir halkın uyanışıdır.

Yıllarca önceydi.

Andiri köy, Ağın bucaktı. İlkokul Ağın'da vardı. O yıllarda henüz köylerde ilkokul yoktu. "Okuma-yazma seferberliği" kapsamında, askerde okur-yazarlık kazanmış olan Vahşenli "Eğitmen" gelmiş, camide çocukları okutuyordu. Üç aylık bir kurs yapmıştık. Çok çocuk vardı. Evler arı kovanydı, bal verirdi.

Halkın geçim kaynağı çiftçilikti.

Sulak azdı. Kır tarlaları bire üç verirdi.

Kavunu ünlüdür Andiri'nin...

Ekirek'de de, Apuşma'da da çocuklar evleri dolduruyordu.

Tam meyvenin devşirilmesi dönemi idi.

O günler, kentlerde okulları Devlet; köylerde, imece usulü köylüler yapıyorlardı. Çileliydi o yıllar. Köyün karşısında, dağın yamacına, uygulama bahçesi olan beş sınıflı küçük bir okul yapılıyordu. Okul bitti. O günün koşullarında donatıldı. Öğretmen bekleniyordu.

Zeki HAFIZOĞULLARI

O yıllar Köy Enstitüleri dönemidir.

Okula, Akçadağ'ı bitiren, yaşları yirmiye bile bulmayan, zıpkın gibi, kara yağız, iki delikanlı, öğretmen olarak atanmıştı.

Onlar, ilk ateşi tutuşturan, Halim¹ ve Nuri² öğretmenlerdi.

İdealleri, doğdukları toprağın insanlarına hizmetti. Alınlarında bilgilerden bir çelenk, nura doğru koşan insanlardı bunlar. Adsız çeşmeydiler. Amaçları bozkırı yeşillendirmekti.

Halim ve Nuri öğretmenle okul çocuklarla doldu. Şimdi okullu olmuştuk. Andiri'de ilk kez bayrak çekildi. İlk kez İstiklal Marşı okundu.

İzmir İktisat Kongresi'nde kararlaştırılmış olmasına rağmen, bir türlü kentleştirelemeyen köylerin acımasız koşullarının ülkenin dört bir yanına serpiştirdiği Andiri insanı, köyün okulunun bu iki öğretmene kuşkusuz çok şey borçludur...

Köy okulları ya bir ya iki öğretmenli olurdu. Öğretmenler dönüşümlü görev yaparlardı. Birinci, ikinci ve üçüncü sınıfı okutan öğretmen, daha sonra onları dördüncü, beşinci sınıfta okutuyordu. Biz okulu ilk bitirenler olduk.

Mustafa'ya³ imrenirdik. Şalvarı vardı. Çoğumuz entari ile bitirdik okulu.

Andiri üç mahalledir. Beş çocuğu olan "Yol vergisi" vermez. Andiri'de, Ekirek'te, Apuşma'da çocuk boldur. Okula karşı olanlar olmakla birlikte, köylüler okulu kurtuluşları olarak görüyorlardı. O yüzden, kız-erkek ayırımı olmaksızın hemen herkes okula gidiyordu. O dönem okulu bitiren çocuklar şanslılar-

dı. Özellikle erkek çocuklar yatılı okullara gidebiliyorlardı.

Andiri İlkokulu öğrencileri zekidirler. Yatılı okul sınavlarında başarılı oldular.

Kimi öğretmen, kimi asker, kimi polis, kimi sağlıkçı oldu.

Duvarcı, marangoz olanlar da var.

Pek farkı olmamakla birlikte Ağınlı kendisini kentli sayar. Herhalde bu, Hükümet orada olduğu içindir. Ağın belde ve ilçe olmak ister, ama nüfusu yetmez. Eli mahkûmdur, civar köyleri, tabii en yakın köy Andiri'yi mahalle yapmak ister.

Andirililer de bunu istiyordu. Kentli olacaklardı.

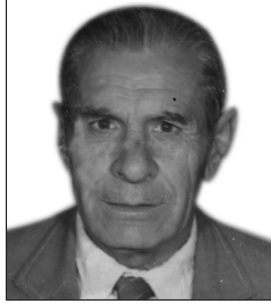
Ağın belde ve ilçe oldu.

Belediye başkanı Ekrem Bey⁴ olmuştu.

Ekrem Bey, takım elbiseli, kravatlı, fötr şapkalı, yakışıklı, kentsoylu bir beyefendiydi.

Çocuklar özenirdik Ekrem Bey'e...

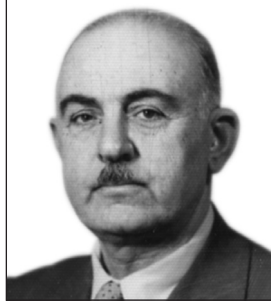
Andiri İlkokulu iki öğretmenli beş sınıflıydı, ama artık "köy ilkokulu" değil-di, beldede "mahalle ilkokulu" olmuştu.

Abdul Halim DİNÇER

Mustafa GÜZEL

Ekrem İSPİR

Bu değişimle birlikte, Andiri'de ilk okumuş göçü de başlamıştı...

Ağın'da ortaokul açıldı.

Ortaokul, göçü daha da çok hızlandırdı.

Ağınlı artık gurbette yurt tutuyordu.

Halim ve Nuri öğretmenlerin askerlik çağları gelmişti. Vatani görevlerini yapmaya gittiler. Halim öğretmen kurucu öğretmeni olduğu Andiri Köyü İlkokulu'na bir daha dönemedi. Birçok köy okulunda öğretmenlik yaptıktan sonra bir kent okulundan emekliye ayrıldı.

Nuri öğretmen birçok yeri dolaşıp Ağın'a geldi. Yanlış bilmiyorsam, ilçesinin İlköğretim Müdürlüğünden emekliye ayrıldı.

Andiri Mahallesi İlkokulu artık yok.

Kovan boş.

Türkü bitmiş.

Her yer tarumar.

Halim ve Nuri öğretmene minnet borcumuz var.

Mekânları cennet olsun.

Bir kelime değil, binlerce kelime öğrettiler bize.

Onlar ve diğer köy okulu öğretmenleri bu ülkenin ismi bilinmeyen kahramanları...

Maalesef tarihe not düşemedik.

Bundan böyle, Andiri Köyü İlkokulu, gözü derinde bir sızıntı misali, kalan yaşlı öğrencilerinin gönlünde yaşayacaktır.

¹ Halim Dinçer, mezarı Ankara'dadır.

² Nuri Karadağ, mezarı Andiri'dedir.

³ Mustafa Güzel, Hâkim Albay, Emekli, Askeri Yargıtay Üyesi.

⁴ Ekrem İspir, mezarı Ağın'dadır.

BAZI ŞAHISLARIN SEMBOLİK SÖZLERİ

Orhan ERCAN

Sakkara varken balığa ne ki.
Değirmenci Mehmet Yılmaz

Değirmeni çırotladım.
Rıza Delibaşı

Beş yirmilik, bir onluk.
Nazlı Bibi

Beyim, iyi yakıştı.
Terzi Metin Özçelik

Nasıl olacak?
Berber Fevzi Akgül

Deve devüren. (Simson tüfek)
Şekeroğlu

Gel gözüm.
Polis Ahmet Kaya

Sen ne anlarsın çaydan.
Kahveci Necmettin

Yap bir Adana.
Kahveci Ali Akkoyun

Ne içmesi yahu, yeyir yeyir.
Yalancı Hâkim

Geçti ömür.
Süleyman Dirlik

Serhan nerede?
Kemal Polat

Kivra geldin mi?
Serhan Polat

Oyun kimde kaldı?
Hüsnü Emmi

Şen daha onun neyi gördün ki?
Öğretmen Soner Öztürk

Bilmediklerin var.
Öğretmen Mehmet Çelenk

Orhan ERCAN

El elde, baş başta.
Zabıta Mehmet Sucu

Erhan, yavriğim.
Ömer Kavuncu

Adana'da iken...
Berber Bedri Aktaş

Şahra geçerci.
Kaya Uçkunkaya

Oturki anladam.
Mehmet Ören

Aynen kazan. (Kemaliye)
Rasim Ören

Ulan be, yahu işittin mi?
Öğretmen Hüsnü Aydoğmuş

Aynısının, tıpkısının, benzerinin bir örneği.
İbrahim Eralp

İçinde neyim var...
Kepekçi Mustafa Karadağ

Uy! Dış çekecekler, kayıp olam.
Halim Baltacı

O eskidendi.
Mükremin Ertuğrul

İki yanım dolu.
Taşcı Mustafa Selçuk

İmanım gel.
Öğretmen Süleyman Erben

Kıldırıldiler.
Lutfi Kortikoğlu

Bak gine dalga geçir.
Vahşenli Osman

Haberim yok.
Andirili Baki

Gırmızı ayular.
Hozakpurlu İbrahim

O adam, ziyansuz falan.
Hozakpurlu Mehmet

Lav nere?
Motorcu Mehmet Ali

Söz...
Tozlu Nuri Dayı

Avandime, söyleyem.
Mehmet İkinci (Katil)

Yavrucuğum.
Öğretmen Hüseyin Öztürk

Ülen.
Öğretmen Mualla Efir

Duble yaptım.
Öğretmen Sezayi Efir

Arkadaşımın oğlu.
Kâtip Hasan Ögünç

Neyin gerek.
Abdullah Küçük

İki horozun ortasına aldın mı... (Tüfek)
Süleyman Koçer

Siz adamı deli edersiz.
Bahattin Koçer

Su kime gedir?
Ahmet Uyanık

Değirmende.
Vahit Niksarlı

Kaymaz uram.
Kâmil Niksarlı

Tam göreceksin. (Fotoğraf mak.)
Kemal Niksarlı

Görmem lazım.
Orhan Niksarlı

Antep mali.
Mustafa Sakallı

Harmandan harmana gider.
Yemenici Hüseyin Şahin

Bana eski günlerimi hatırlatmayın.
Hikmet Şahin

Bu işin şakası olmaz.
Mahir Baykut

Taziyi sala seyir edesin.
Mehmet Delikanlı (Çakmak)

Getür yaparım.
Adıgüzel Emmi (Kırmıtık)

Gel efendim gel, vardur, bulunur.
Ağa Dayı (Uygun)

Süyünkleri köpüçledim.
Hasan Sarioğlu

Soğulcan parçası.
Haççe Sarioğlu

Bir dakika.
Öğretmen Kemal Sarioğlu

Bir gün...
Polis Mahir Sarioğlu

Hele buraya gel ki diyem.
Mehmet Orhan

Musluğu kapatın.
Hacı İbrahim Amca

Balığa bir daha gidebilsem.
Bıccala

Vallah billah ben yemin etmem.
Hakkı Eroğlu

Ya Allah, ya septah.
Cümbüşcü Mehmet Ölmez

Sade olsun.
Ezze

Babamın sağlığında.
Mehmet Samur (Kambur)

Gözümsün.
Yıldırım Fahrettin Uzunoglu

Sen olmazsan vermezdim.
Mehmet Onat (Açıkbaş)

Yavrum geldin mi?
Kuluçgil'in Osman Aydoğmuş

Fransa'da iken...
A. Tuncer Alp

Kırmızı kırmızı elmalar.
H. Sait Türk

Her şey güzel.
Günerkan Aydoğmuş

Pantolonun küçüğü büyüğü olmaz, aynı fiyat.
Terzi Kenan Soydam

Orada da düşer miydi?
Tapucu İbrahim Yazgın

Ula Muhlis, ceketimi tiksene, ditiririm.
Ahmet Alp

Eski fiyattan.
Manifaturacı Celal Özkan

Efendi, balıklar fırl fırl geçtiler.
Minayikli Ali Paşa Özer

Davar gettu mi?
Sağır Sultan

Sabırlı ol.
(PTT) Hüseyin Niksarlı

Satacağım.
Nevzat Germikarlı

Çağam su getir.
Emine Yurtçu

Hısım.
Osman Yurtçu

Gel götür.
Hüseyin Çınar

Hum... Çek.
Kalaycı Osman Erbakan

Topladım.
İbrahim Erbakan

Binlikler kucağında.
Ahmet Kapusuz

Yılanın ısırıldığı yer, aynen serik.
Mehmet Gündüz

Melehe bülür.
Ahmet Karagöz

Rahatım.
Öğretmen Mehmet Karaoğlu

Tatlım, kıymetlim, gülüm benim.
Öğretmen Faruk Erdem

Ağır iş temiz çıkar.
Marangoz Nurettin Türkmen

Laf anlamazlar.
Gülefendi

Hepisini toptan satacağım.
Tenekeci Nazmi

Büldüğün gibi değil.
Kenan Çobanoğlu

Sonra gel.
Sabri Baykut

Pekiale.
Salih Özpek

Yook... ağabeycim bu iş burada biter.
Vedat Özpek

Öküzüüm büyük olsun da çüte getmesün.
İhsan Aktaş

Ula ben ölmüş müyüm?
Mustafa Küçük

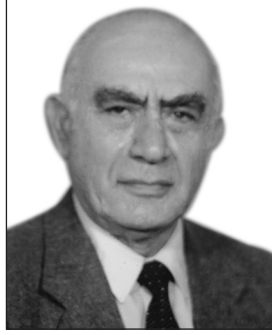
Dingin taşını dişledim.
Yaşar Samur

Listeye bir bakayım.
Öğretmen Mustafa Çavdar

Köyüm.
Öğretmen Turgut Özer

Mesafe hırakacaksın.
Erhan Özçelik

Tolli, Ağın Lollar Mahallesi'nde 1925'li yıllarda hatırladıklarımın en yaşlılarından. Asıl adı neydi, kimin nesiydi, aslen nereliydi, kaç yaşındaydı bilmiyorum. Tolli diye çağırırdı. Dinmeyen bir ağrının iniltileri gibi, bize söylediklerinden, oğullarının seferberliğe gittiklerini, şehit haberlerinin geldiğini bilirdik...

Hüseyin KABASAKAL

Gözünün biri sakattı. Yüz yıla yakın yaşı, bükülmüş beli, titrek kemikleşmiş elleri, bir deri bir kemik kalmış vücudu ile yine de canlı ve hareketliydi. Yüzü derin buruşuklarla kaplı, gözleri çukurlarına gömülü, tek gözünün sabit bakışları çok keskindi. Uzun ömrünün çok görmüş, çok çekmiş şeridinde yoksul doğunun acıklı macerası sıralıydı. İyi kalpli, yumuşak huyluydu. Görünürde malı, mülkü, geliri yoktu. Yüzyıllar görmüş harap evi ile yamru yumru değneğinden başka serveti yoktu. Nasıl geçinir, ne yer ne içer bilinmezdi. Elbisesi yamalı fakat temizdi. Velhasıl o, Ağın'da kendi aleminde ve kendine benzeyen bir tipti. Herhalde bunun için onu çok severdik.

En tatlı, en rahat "Saklambaç"ı onun karanlık bir mağraya benzeyen duvarları güherçile ile çiçeklenmiş avlusunda oynardık. Hatta üst katta, kapıları daima açık duran odalarına kadar girer saklanırdık. O zaman Tolli'nin muzipliği tutar, daima oturduğu Tuz taşı veya avlunun damından, ebeye değneği ile işaret eder, bizi ele verirdi. Yakalanışın üzüntüsü ile "Olur mu Tolli, olur mu?.. kabul etmem" diye tarizde bulunurken, o ağzının boşluğuna doğru gömülmüş buruşuk dudaklarını toparlamaya çalışarak kıkır kıkır gülerdi. Sonra yaptığından memnun, alnını değneğinden destek almış yumruklarına dayar, uyku ile uyanıklık arası bir hareketsizliğe dönerdi.

Günlerimizin çoğu zamanı, Tolli'nin kendine özgü atmosferi içinde geçerdi. Çocukluk paralelinde duyuş, düşünüş, anlayış noktasından bir farkımız yoktu. O da bizim kadar çocuktuk.

Evi çeşmeye yakındı. Ama, bir elinde küçük su kabağı ile değneğinden güç almaya çabalayarak çeşmeye gidiş gelişi çok acıklı olurdu.

Her kapının önünde durur, dinlenir "Erzayıl, Erzayıl" diye inlerdi. Biz bu

çağrışların anlamını çocukluk duygusunun yarı aydınlığında fark eder, hemen koşar, kabağını alır, koluna girerek evine götürürdük. Bizim bu çocuğu ilgimizle, onun küçücük dünyasında yalnızlığının, kimsesizliğinin, umumî hayat gidişinden kopmuşluğunun, maddî ve manevî yıkılmışlığının ızdırabını unuttur gibi olur, yine şakacılığına, tatlılığına dönerdi.

Tolli'nin evini oyunlarımızla alt üst ettiğimiz bir gündü. Sıcak bir gün... Delioğlugil'in Süleyman'ın naralarıyla oyun durdu.

Süleyman; kıpkırmızı yüzünden terler akarak nefes nefese yanımıza geldi. Telaştan kesik kesik anlattığı haber genel şaşkınlık yarattı. Samsor'un bayırından Ağın'a doğru bir "kara dev" geliyor-muş!..

Tekerlekleşmiş gözlerle o tarafa bakıyoruz. Evet o ana kadar görmediğimiz bir heyulâ. Tozu dumana katarak, korkunç homurtularla bize doğru koşuyordu. Korkmuştuk. Hele daha küçük yaştaki çocuklar, çılgılık atarak kaçıştılar.

Ne olduğunu kestiremediğimiz garip nesneyi Çukur bağların üstüne gelince daha iyi görebildik. Siyah uzun gövdesi üstünde, geriye taşkın tentesi, kamaştırıcı yankılar yapan farları, yüksek tekerleriyle zihnimde bir yakınlaşma oldu. Babamın kitaplarından birinde buna benzer bir resim görmüş-

tüm. Kulaktan duyduklarımızla kitaptan gördüğüm birleşince bunun bir otomobil olduğunu belirttim. Arkadaşlarım meraklı gözlerle bir bana bir de Süleyman'ın devine bakıyorlardı. "Vay anam; hakikat (hakikat) tomofilmiş" diyorlardı.

1920'lerin ilkel otomobili önümüzden çat çat, pat patlarıyla sarsıla sarsıla geçiyordu. Yarım dairelik bir kabile halinde arkasından koşmaya başladık. Mezarlık bayırını ağır ağır indi. Şoför, kocaman direksiyon simidini cakalı bir çaba harcayarak idare ediyordu. Tolli'nin evini geçtik. Yukarı arkı atlayamadı, ark yolu dikine ve derince kesmişti. Şoför aşağı indi, arabasının sağını, solunu şöyle bir muayene etti, motoru susturdu. Arabanın burnundan buğu fışkırıyordu.

Bir anda çocuk, büyük, kadın, erkek mahalleliler ilk defa gördükleri bu garip nesnenin etrafını sardılar. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Bilhas- sa yaşlı kadınlar çok hayret etmişlerdi: Hacıhalilgil'in Hatice Bacı kendine has o tatlı buluşları ile, hareketleri ile ön safta, "Kız Hebeeee! Koş koş buraya bişey geldi, yerden bitmece, gıldirik ayaklı bişey..." Doksanlık Adde Bacı daha ağır daha temkinli, "Töbe deyin anam töbe deyin, gıyamet yakındır..." Tolli; daha heyecanlı ve dikleşmiş bir canlılıkla kalabalığı yarıyor. Elini tek gözüne siper yaparak arabanın sağını solunu, tentesini süzüyor. Başını sallayarak bunun kendi kendine yürüyebi-

leceğini kabul etmediğini tekrarlıyor. Şoföre, "Es-sahını söyle oğul..." diyor. "Atları mezarlığın başında mı saldın?..." Memme Ağa cevap verdi, "Bu atsız araba Tolli, atsız araba, bunun atı içinde..." Doğunun sağır iptidai yaşayışı içinde yetişmiş bu saf ihtiyarlar, gördüklerine, duyduklarına inanamayan şüpheli bakışlarla doyana kadar baktılar gördüler.

Hebbe Bacı ezeli cömertliğiyle hemen arka doğru koştu. Soğuk bir bakraç ayrıntı şoföre uzatırken, "Kardeş afiyetle iç, tomafil içerse ona da ver." Şoför ayrıntı içip bir of.. çektikten sonra, "Yok bacı, o su içer," dedi. Çakkıl Bacı çeşmeye koştu. Bir bakraç su ile döndü. Şoför arabanın suyunu tamamladı. Bir ara Tolli'nin kucağında bir büyük demet taze otlar, kalabalığı yardığı görüldü!..

Otu aracın önüne döktü. Çocuğunu okşayan bir ana sevgisiyle, arabanın açılmış üst dudağa benzeyen çamurluklarını okşadı, "Ye anam ye, Eğin'den beri acıkmışsındır," diyordu...

Kaptangil'in bahçenin duvarından geniş yüz-lü taşlar alarak arkın üzerine bir köprü yaptık. Şoför gördüğü misafirperverlikten memnun, kalabalığı teşekkür etti. Arabasını çalıştırdı. Seyircilerin, sevinç, hayret, tecessüs sesleri ve bakışları arasından sıyrılarak uzaklaştı. Tolli; tekerleklerin altında ezilmiş otlara hayıflanarak bakıyor ve söyleniyordu. "Vah vah, hepsini yiyemeden gitti fıkare."

AVCI VASIYETİ

Mustafa GÜZEL

Kardeşler vasiyetimdir size,
Ölürsem dağlara gömün beni.
Ovalar sıcak olur, bunalır terlerim,
Başı karlı dağlara gömün beni.
Gençlikte akla gelmiyor ölüm,
Şimdi ayak sesleri gelen o.
Mezarlıklarda sıklırım
Dereleri çağılayan dağlara gömün beni.
Yaşamda hazlar, zevkler azaldı,

Gençlikte gidince elde ne kaldı.
Çok insan tenhadır diye korkar ama,
Ormanı bol yeşil dağlara gömün beni.
Zor bir arzu benimkisi
Yazı, kışı, yağmuru, karı var
O gün gelipte uyarsa eğer
Başından yol geçen dağlara gömün beni.

Kasım 2010 – Ağın

MENEMEN OLAYI VE ŞERİAT

M. Baki ÖZALP

İslamiyeti kabullendiği yıllardan beri yüce Türk ulusu dinini tam öğrenmemiş ve kendini mahalle aralarından yetişmiş hocaların bilgi ve öğretilerine bırakmıştır. İşte bu yüzdendir ki; reform geçirmiş Hristiyanlık zamanın en büyük imparatorluğunun dinine tepeden bakmış ve halkını hor görmüştür.

İslamiyet, birçok din bilgini yetiştirmiş ise de yazının ve kitabın Türk toplumunda dışlanmış olması, matbaanın uzun süre toplumda günah diye ülkeye girememesi nedeniyle Türk halkı; Kuranıkerimin insanlara ne emrettiğini öğrenememiştir ve kendini dini açıdan işte bu bilgisiz ve çıkarıcı hoca takımının ellerine bırakmıştır. Kaldı ki okuma yazma oranının yüzde 1'lerde olduğu bir ülkede matbaa daha önce olsa bile yazılanları okuyacak kimse olmayacaktı.

Diğer taraftan, ülkeyi yöneten padişahların da iyi bir dini eğitim görmemeleri, halkına önderliği değil hükmetmeyi esas alan bir yönetim tarzı seçmeleri; halkını ümmet olarak kabullenmeleri, dini açıdan bir sakınca gösterdiği halde bunu daima istismar etmeleri; ulusumuzu bu anlayışa adeta kurban etmiştir.

Padişaha adeta bir peygamber edası ile bakan bu zavallı halk; bu teslimiyetle köy ve kasabalarda kendini padişah adına yönetenlere tam bir itaate ve kayıtsız şartsız teslim olmaya zorlanmıştır. İşte hocalar da bu yöneticilerin içine bu nedenle girmiştir. Çünkü, dini çocuklarına kendisi bilmeyen anne ve babalar nasıl öğretecektir. Kuran kursunda; alfabe-yi öğrenme ve duaları ezberleme dini eğitimdeki tek husustur. Bunu da hocalar yapmaktadır.

Ulu Önder Atatürk bu din istismarcılığını daha çocukluk yıllarında gittiği mahalle mektebinde uzun sopası ve başında sarığıyla öğretmene benzemeyen kişilikte görmüş ve kabullenememiştir.

Anadolu'da İslamiyetin; namaz kılmak, oruç tutmak, paran varsa hacca gitmek kavramları ara-

M. Baki ÖZALP

sına sıkıştığını gören Ulu Önder, bu dar kalıplardan İslamiyeti çıkarmak, modern dünyanın kabulleneceği bir din haline getirmek için neler yapabileceğini hep düşünmüştür. Bu nedenle ülkeyi düşmandan temizler temizlemez, ilk iş olarak din ile ilgili müesseselerin durumunu ele almış, bu alanda halkın hem Cumhuriyete hem dinine daha yakın olmasını sağlamak için; ilk engel olan saltanatı kaldırmıştır. Ata biliyor-

du ki padişah orada durdukça Cumhuriyet büyü-yemeyecek ve nesiller yetiştiremeyecekti. Halkın birdenbire dini lider olarak gördüğü; padişah ve halifenin ikisinin de aynı anda birden kaldırılması belki bir anlayış zorluğu getirebilecekti. Bu nedenle halifeye dokunmadan işe başladı.

Genç Cumhuriyeti ve yenilikleri halka anlatmak için gece gündüz durmadan ülkeyi geziyordu, ancak bu yeterli değildi; halka Cumhuriyeti anlatacak öğretmenler yetiştirmek gerekiyordu. Hemen kollar sıvandı ve Anadolu'da öğretimi dini temellerden uzaklaştırıp modern dünyanın kabul ettiği alfabe ile yazılmış bilgileri halka anlatacak öğretmen yetiştirme okulları açıldı. Bizzat Gazi kendisi sokaklarda kara tahtalara yazarak halka yeni alfabeyi öğretmeye başladı. Öte yandan yetişen genç öğretmenleri hemen yurdun dört bir köşesine yollayarak çocuklara ve yetişkinlere alfabe öğretilmeye başlandı. Bu dönemde bir taraftan da halkı adına şeriat dedikleri ve fakat şeriatla ilgisi olmayan hurafelerden uzaklaştırmak için tekke ve dergâhları kapattı. Ancak eğitimin birleştirilmesi (tevhidi tedrisat) için kanun çıkarıldığında; halifenin karşı çıkması ve mali yönden zayıf olan maliyeye daha çok yük getirecek isteklerde bulunması üzerine, halifeliğin kaldırılmasının çok önemli olduğunu gören Ulu Önder; derhal bir kanunla halifeliği kaldırdı ve ailesi ile birlikte istediği ülkeye gitmesine müsaade etti.

Ancak meczuplar durmuyorlardı; kapatılan der-gâhlarını evlere, kahvelere taşıdılar buralarda dini ayinler yapıp Cumhuriyet ve Mustafa Kemal aleyhinde konuşmalara devam ettiler. Bu esnada Nakşî şeyhi Esat Erbinli, İstanbul'dan Anadolu'ya fetvalar göndererek Cumhuriyetin yıkılacağını, halifeliliğin tekrar geleceğini, 2. Abdülhamit'in oğlu Selim'in halife ilan edileceğini söylüyordu. İzmir bölgesinde, Manisa Hastanesi'nden emekli hoca Laz İsmail Esat Efendi ile bölge arasında kuryelik yapıyor onun isteklerini bölgede halka duyuruyordu

İstanbul'a gittiği dönemlerde ise yerine esrar-cı Derviş Mehmet'i de vekil tayin ediyordu. Bu zat; akliselimi iyi olmayan, esrar kullanan, ancak kendisini dini bütün bir ermiş olarak halka tanıtıyor ve onlara Cumhuriyet ve Atatürk aleyhinde ileri geri laflar ediyordu. Bu müessif olay 1925'de ayaklanan ve bastırılan Şeyh Sait İsyanı'ndan sonra Nakşibendîlerin, Cumhuriyeti ve onun devrimlerini yıkmaya çalıştıkları 2. ayaklanmadır.

Mustafa Fehmi Kubilay, Giritli bir ailenin çocuğu olup 1906 yılında Adana'nın Kozan ilçesinde doğdu. Babası Hüseyin, annesi Zeynep Hanım olup, aile 1902 yılında Girit'ten göç etmiştir. İlköğrenimini Antalya Numune Okulunda gördükten sonra, İzmir Öğretmen Okulunda okumuş, bu okulda da Kubilay soyadını almıştır. Son sınıfta öğretmeninin çalışkanlığı dolayısı ile kendisine Mustafa adını verdiği okul kayıtlarından öğrenilmiştir. Yine son sınıfta iken Bursa Öğretmen Okulu'na geçmiş ve 1926 yılında ilkokul öğretmeni olarak mezun olmuştur. Cumhuriyete hizmet aşkıyla yanan Kubilay, Aydın'a atanır. Ancak askerliği gelmiştir. Ama kendisinin Menemen'e, hanımının da Gönen'e tayini çıkar. Menemen'de göreve başlar ama askere çağrılır, Balıkesir'e acemi eğitimine gider. Eğitimi müteakip Menemen'e tayini çıkar. Çok sevinçlidir, görev yerinde askerliğini yapacaktır. Menemen'de yedek subaylık görevine başlar, bir taraftan da halka sokak aralarında yeni alfabeyi öğretmeye devam etmektedir. Bu sırada halktan sevgi ve iltifat görmektedir. Ancak şeriatçı kesimin de uzaktan uzağa dikkatini çekmektedir.

23 Aralık 1930 sabahı; isyancılar, Menemen'de toplanırlar. Müftü Camiinde sabah namazı kıldık-

tan sonra; Derviş Mehmet, camide toplanan kalabalığa, "Ankara Hükümeti'ni düşürüp, ikinci Abdülhamit oğlu Selim'i halifelığe getireceğini, Menemen'in yetmiş iki bin Müslüman Arap tarafından kuşatıldığını" bildirdi ve halkın yeşil bayrak altında toplanmasını istedi. Bir kısım halkın da katılmasıyla olay, kısa sürede ayaklanmaya dönüştü. Asiler yeşil bayrak altında hükümet konağına yürüdüler. Derviş Mehmet, hükümet konağının önünde yaptığı konuşmada da, "Şapka giyen kâfirdir. Din elden gidiyor. Saltanatı ve hilafeti geri getireceğiz" diyerek, kendisinin mehdi olarak geldiğini, şeriatı uygulayacağını ve herkesin şapkasını çıkartıp kendisiyle birlikte zikir etmesini istedi.

Olayı öğrenen ilçe jandarma komutanı yüzbaşı Fahri, hemen olay yerine gitmiş, ancak gericileri yatıştıramayınca, hükümet konağına giderek, telefonla 43. Piyade Alay ve Garnizon Komutanlığından yardım istemiştir. Menemen Garnizon Komutanlığı; karışıklık çıktığını öğrenince, kalabalığı dağıtmak üzere, askerliğini yedek subay olarak yapmakta olan asteğmen Mustafa Fehmi Kubilay komutasındaki bir mangayı görevlendirmiştir. Mustafa Fehmi Kubilay, olayı bastırmak için birliği ile birlikte asilerin üzerine yürümüş, ikazla dağılmayan topluluğu korkutarak dağıtmak amacıyla; manevra fişeği taşıyan askerlerine ateş emrini vermiştir. Asiler dağılmamışlar, manevra fişeklerinin etki etmediğini anlayınca da; "kendilerine kâfir mermilerinin zarar vermeyeceğini" söyleyerek askerlere saldırmışlardır. İsyancılar, Kubilay'ı önce yaralamışlar, sonra da Kubilay'ın yaralı olarak sığındığı caminin musalla taşında başını kesip yeşil bayrağın tepesine takarak bir süre Menemen sokaklarında dolaştırmışlardır. Bu sırada kendilerine engel olmak isteyen Şevki ve Hasan adlı iki bekçiyi de öldürmüşlerdir. Olay yerine gelen yeni askeri birlikler; isyancıları dağıtmış; bu arada kendisini mehdi ilan eden yobaz Derviş Mehmet ve iki adamını yaralamışlardır. Diğer olaya karışanlar ise teker teker yakalanmışlar, Atatürk'ün emri ile kurulan mahkemede kısa sürede yargılanarak mahkûm olmuşlardır.

Menemen'de Kubilay'ın şeriatçılar tarafından katledilmesini telin etmek için her yıl 23 Aralık

günü anma törenleri yapılmaktadır. Garnizon komutanlığı ve vatandaşlarca şehre hakim tepede, üç basamakla çıkılan dört köşeli ana kaide üzerinde piramidal bir kütle halinde anıt yaptırılmıştır. Bu anıtın bir yüzünde Kubilay olayının anlatıldığı mermer kaide üzerinde elinde mızrak tutan bir genç heykeli bulunmaktadır.

Bu anıtın yapılması için açılan yarışmayı heykeltıraş Ratıp Aşır Acudoğlu kazanmış ve anıt 1932 yılında açılmıştır.

Menemen olayına katılıp yargılanmayı müteakip idam edilenler aşağıdadır:

Manisa'dan; Giritli Derviş Mehmet, Manifaturacı Osman, Hafız Cemal, Tabur imamı İlyas Hoca, Âli Paşazade Ragıp Bey, Şeyh Hafız Ahmet, Giritli İbrahimioğlu İsmail,

Menemen; Boz alan'dan Hoca Mustafa, Hacı İsmail, Hacı İsmailoğlu Hüseyin, Göriceci Abdülkerim, Yukarıcumalı Ramiz, Çıtaklı Molla Süleyman, Hayimoğlu Jozef, Şımbıllı Âli, Osmanoğlu Mehmet, Arnavut Yusufioğlu Kâmil, Kerimoğlu İbrahim, Selimoğlu Boşnak Abbas, Alaşehir'den; Şeyh Ahmet Muhtar, Esat'ın oğlu Mehmet Ali (Mehmet Ali Erbil'in dedesidir, dedesinin babası Şeyh Esat çok yaşlı olduğu için onun yerine oğlu Mehmet Ali idam edilmiştir), Manisa Hastanesi imamlığından müteakip Laz İbrahim Hoca, Manisa'dan Emrullahoğlu Mehmet.

İdam cezası hapis cezasına indirilenler:

Manisa'dan; Nalıncı Hasan idama bedel (24) yıl hapis (20) yaşında, Çoban Ramazan idama bedel (24) yıl hapis (20) yaşında, Giritli Küçük Hasan idama bedel (24) yıl hapis (17) yaşında, Menemen'den Harputlu Ömer oğlu Mehmet idama bedel (24) yıl hapis (65) i mütecaviz, İzmir'den Laz Mehmet Âli Hoca idama bedel (24) yıl hapis (65) i mütecaviz, Erbilli Şeyh Esat idama bedel (24) yıl hapis (65)i mütecaviz.

Allah bu millete bir daha böyle acıları yaşatmasın.

Faydalanılan kaynaklar:

Meydan Larousse,

Genelkurmay Başkanlığı, Harp D.Bşkılığı Yayınları, No:8

Mustafa Müftüoğlu, Menemen Vakası, Risale Yayınları, s:70-71
28 Aralık 1930 tarihli Cumhuriyet gazetesi.

AĞIN'A HASRET

H. Tahsin GENÇOSMANOĞLU

Eteğine serpilmiş iki dağın,
Bağrından su akar beyaz toprağın.

Yeşillik diyarı bahçe ve bağın,
Hayalinle yatar kalkarım Ağın.

Ayrılalı senden kırk yıl oluyor,
Hasretin yüzünden benzim soluyor
Nerde ansam seni gözüüm doluyor,
Geçen yıllarıma yanarım Ağın.

Gurbette hasretin sözü çok olur,
Kavuşunca sana hasret yok olur.
Hicranın içimi delen ok olur,
Her gelenden seni sorarım Ağın.

Dizinde titreşir halayın, barın;
Değmiş dallarında üzümün, narın.
Benliğimi sarar her türlü varın,
İçimden geçtikçe coşarım Ağın.

Arada sırada gelir giderim,
Dönerken içimde artar kederim.
Bu hale bir çare bulayım derim,
Korkarım hep böyle kalırım Ağın.

“ESKİDEN DIZDIZCILAR VARMIŞ”

Emel ARMUTÇU

Osman Sulhi Aksu’nun yıllarını verdiği ‘Ansiklopedik Polis Sözlüğü’, şimdi tarihin tozlu raflarında:

1960’ların sonlarında, polis okulu-na alınan talebelerin ortaokul mezunu olmasına ve bilgi seviyelerinin düşüklüğüne içerlemektedir **Osman Sulhi Aksu**. Şöyle örnekliyor: “Kaldırıyor-sun, evladım Tekke ve Zaviye Kanu-nu’nu biliyor musun? Evet. Peki, zavi-ye nedir? Açı efendim, diyor!” İşte bu bilgi seviyesini biraz yükseltmek için kolları sı-var; kimse ondan böyle bir şey istememiştir, hat-ta niye bunlarla uğraştığı için şaşırılmışlardır bile... O ise aldırmaz, ‘Ansiklopedik Polis Sözlüğü’nü hazırlamak için kolları sıvar. Aslında on cilt olarak düşünür ama evindeki telefonun parası ancak bir kalın cildin baskısına yeter.

Bin sayfalık sözlük, Aksu’ya göre polise ya-rarlı olabilecek olayları, genel kültür bilgilerini, kişileri, deyimleri içeriyor. Emniyet müdürlerinin özgeçmişleri ve kimi kanunların nasıl uygulan-cağına dair açıklamalar da var. Tabii 1970’e ka-dar... “Bekâret nedir?” den pişmanlık dilekçesinin nasıl yazıldığına, kamu suçunun ne olduğundan evlat edinmenin şartlarına, şantajla mücadele yet-kisinin kimde olduğundan demirperdenin ne anla-ma geldiğine kadar pek çok sorunun cevabı var ansiklopedinin maddelerinde. Mesela, “Kabristanlara karşı cürümler...”, “Kaşgarlı Mahmut kim-dir?”, “Egzistansiyalizm nedir?”, “Silahını satan emniyet mensubunun cezası...”

Dızdızcılar ve Vaybabamcılar:

(S) harfini açınca, sarhoşlukla ilgili şu suçla-rın açıklamalarını görüyorsunuz. Sarhoşluk suçu, sarhoş olup saldırıda bulunma suçu, sarhoşluğu alışkanlık haline getirme suçu, sarhoşluğa sebep olma suçu, sarhoşa içki tedarik etme suçu, sarho-

Osman Sulhi AKSU

şu kendi haline bırakma suçu, sarhoş olarak göreve gelme suçu... Bir de, “Polis deyimleri” var. Mesela, “Dız-dızcılık.” İşte açıklaması: Hırsızlık şek-li. İnsanların ilgisini başka yöne çeke-rek üzerinden para veya kıymetli eşya-sının yankesicilik suretiyle çalınması... “Vaybabamcılık” ise iskelelerde, gar-larda, özellikle Anadolu’dan gelmiş, biraz da safça görünen yolcuya yakla-şıp, “Vaaaay babam hoş geldin” diye

sarılmak, o şaşkınlıkla bakakalırken cüzdanını yü-rütmek... Günümüzde hırsızlığın artık bin bir yolu olduğu için Aksu’ya, “Bunlar hâlâ geçerli mi?” diye soruyoruz, geçerli olduğunu söylüyor.

Buraya elbette ki çok çok azını yansıtabildiği-miz bütün bu bilgileri içeren ve Aksu’nun yılları-nı verdiği Ansiklopedik Polis Sözlüğü, şu anda ta-rihin tozlu raflarında. 1970’te bin tane bastırabil-miş, üçüncü hamura basılı olan yarısını öğrencile-rine dağıtmış, birinci hamur olanları ise Emniyet Genel Müdürlüğü’ne yollamış. Şu anda elinde sa-dece bir tane var. Yıllar sonra Emniyet Genel Mü-dürlüğü’ne sorup bir tane almak istemiş ama ne mümkün! Bulunamamış bile...

İşte bu da Türkiye tarihinde emeğe, bilgiye verilen önemin bir göstergesi. Görünen o ki bu ki-tap da Aksu’nun kendi imkânlarıyla bastırıldığı di-ğer kitapları kadar değer görmüş: **‘Polisin El Rehberi’, ‘Açıklamalı Sendikalar Kanunu’, ‘Polis Meslek Mevzuatı’, ‘Zabıta Sözlüğü’** ve şimdi özel güvenlik memuru olan herkesin cebin-de olduğuna inandığı **‘Özel Güvenlik Rehberi’**... Oysaki insan böyle bir çalışmanın sürekli güne uyarlanabileceğini, çok işe yarayabileceğini ve il-gili kurumların da buna sahip çıkması gerektiğini düşünüyor. Belli ki Osman Sulhi Aksu da bir za-manlar böyle düşünmüş...

Koşun! Tasallut var

Bari anılar bir yayınevinin ilgisine mazhar olsun, diye iç çekerek devam edelim, Osman Sulhi'nin zaman yolculuğuna...

Yıl 1948. Şişli Merkez Karakolu'na telefon gelir, "Burası Notre Dame De Sion, tasallut var, hemen gel." Aksu, nöbetçi memuru Seyfettin Efendi'ye daktiloyu kucaklamasını söyler, tramvaya atlarlar. Rahibeler telaşlı, kapıda beklemektedir. Arkalarına düşüp üst katta koridorun ucundaki sınıfa gelirler. Kapı önünde birkaç rahibe beklemekte ve aralarında, "Adam içerde mi, ne yapıyor, kaçmak istedi mi?" gibi konuşmalar geçmektedir. "İşte tasallut" diyerek kapıyı açarlar ve bizim genç komiser, kâtibiyile birlikte sınıfa dalar. İçerde tebessüm eden kız öğrenciler ve bir köşede duvara yaslanmış, ürkek bir orta yaşlı adam durmaktadır. Aksu, "Kimsin, burada ne işin var?" diye bağırır. Adam ürkek ama kendinden emin bir halde, "Adım Muzaffer, Nişantaşı'ndaki okulda öğretmenim, buraya fizik sınavına mümeyyiz olarak geldim" deyince, Aksu'ya özür dilemek düşer. Gerisini şöyle anlatıyor:

"Bu kadar öğrenci arasında nasıl tasallut olabilirdi. Rahibe arka sıralardan bir kızın eteğini kaldırdı. Bacaklarında, sıkıştırmadan ya da ısırmadan mütevellit bereler olacağını zannederek baktım, kopya kalemi ile yazılmış birkaç fizik formülü vardı, kızlar gülümsemeye devam ediyordu. Durum açıklığa kavuşmuştu. Oysa rahibeler bu adamı hapse atın, diye feryat ediyorlardı. İşlem yapmama gerek olmadığını söyleyince kaymakama şikâyet etmişler, ben okuldayken kaymakam aradı ve zabıt tutmamı istedi. Emir vermek çok kolay da tek parmak daktilo ile ve ilkokul mezunu polisle ben bu işi ne kadar zamanda yapabilirdim. Kızı kürsüye oturarak bacaklarını açmasını istedim. Lise son sınıf öğrencisi Josephine adlı güzel kız, ben, polis ve öğretmen bekârdık. Fizik formüllerini zapta geçirmek bir hayli uzun sürdü."

Seksüel prodüktürler

Osman Sulhi Aksu'nun en renkli anıları 1950'lerde, Ahlak Zabıtası Müdürlüğü yaptığı

yıllara ait. Vali Fahrettin Kerim Gökay dönemi...

"O tarihte peze...kler sınıf sınıftı" diyor Aksu. "Lokanta Pez...gi, Taksim Meydanı Pez...gi, Randevuevi Pez...gi, Lüks otel Pez...gi... Bunlardan biri kendine kartvizit bastırarak 'seksüel prodüktör' unvanı bile vermişti. Selim ve Salim diye iki kardeşi sık sık yakalatır, nezarete aldırırdım. Bunlardan küçük olanı Salim, 'Abi biz muhtaç olanlara yardımda bulunuyoruz, namuslu pez...giz' derdi. Yıllar sonra bir gün otobüse bindiğimde Salim'i gördüm. 'Ne o benim gibi yaya kalmışsın' dedim. 'Abi, ben hep size biz namuslu pez...ngiz, derdim inanmazdın, şimdi inandın mı' dedi."

1950'lerde İstanbul'da 70 kadar genelev varmış. Oralara düşen kızları gördükçe Aksu'nun içi sızlarmış. Barları pavyonları bastıkça, kendine göre 'tam düşmemiş' olanları, sokaktan kedi getirir gibi eve getirirmiş. Eşiyle birlikte bakarlarmış onlara. Sonunda Fahrettin Kerim Gökay onu birkaç hanımla tanıştırmış ve "Bir kadınları koruma derneği kurun" emri vermiş. Derhal bir tüzük hazırlanmış; Vali derneğe tahsisat bağlarken, Spor Sergi Sarayı'nın üç odasını da vermiş. Dernek Başkanı, o dönem Nişantaşı Kız Lisesi'nin Müdürü olan Mediha Gezgin. Ama dernek bildiğiniz kadın hakları derneklerinden değil. Bütün yaptıkları, kızlara bakmak, diktikleri şeyleri satmak ve asıl olarak da onlara koca bulmak! "Damat adaylarının tahkikatını yapmak benim işimdi" diyor Osman Sulhi Aksu. "105 kız evlendirdik böyle. Ben sonra Kaçakçılık Dairesi'ne geçtim ama o derneğin faaliyetleri uzun süre devam etti."

Uluslararası gönül hırsızı

Osman Sulhi Aksu, çok gençken bir kıza âşık olur. Adının Fatma olduğunu söyleyen kız aslında Ermeni'dir ve asıl adı Flor'dur. Aksu ona evlenme teklif ettiğinde ağlayarak bu gerçeği itiraf eder. Fakat Aksu için bunun bir önemi yoktur, mesleğini bile bırakacak kadar seviyordur onu. Kız birkaç gün sonra cevap vereceğini söyleyerek ortadan kaybolur. Aksu günlerce arar, bekler onu. Sonra da unuttur.

Yıllar geçer. 1954'te elinde Osman Sulhi Bey'in fotoğrafı olan bir Fransız kadın, uçaktan iner inmez soluğu polis merkezinde almış ve Emniyet Müdür Muavini Necdet Uğur'un odasına çıkarılmıştır. "Charles Boyer'e benzeyen polisi görmek istiyorum, ona âşık oldum" diye tutturan matmazele yardım etmek biraz zordur, çünkü İstanbul'da üç binden fazla polis vardır ve çoğu kara kaşlı kara gözlüdür. "Biraz gayret" der Uğur, "Bir ipucu ver de şu gönül hırsızını bulalım." Kız elindeki fotoğrafı göstermekte ve, "Adı da Osgar gibi bir şey" demektedir. Anlattığına göre fotoğrafı bir arkadaşından almış ve baka baka âşık olmuştur. O sırada odada olan Milliyet polis muhabiri Bedirhan Çınar fotoğraftan Osman Sulhi'yi tanır. Kadını kaptıkları gibi ona götürürler. Rossa, karşılaştıkları anda içini çekerek, "Evet aradığım budur" der.

Ancak yapacak bir şey yoktur. Aksu bir yıl önce evlenmiş, bir de çocuğu olmuştur. Rossa, "İslamiyette dört kadın alınıyormuş, ikinci zenciniz olmaya hazırım" dese de onu ikna edemez. Apar topar ülkesine gönderilir. Aksu 3 yıl sonra sonra, 1957'de Fransa'ya gittiğinde, adresini bulup Rossa'yı ziyaret etmek ister ve asıl hikâye şimdi başlamaktadır. Nice'teki evin kapısını çalıp Rossa'yı sorar, Türkiye'den bir arkadaşı olduğunu söyleyince, kapı yüzüne kapanır. Bu kez bitişikteki evin bahçesine geçer, amacı komşudan Rossa'yla ilgili bilgi almaktır. Kapıyı çocuklar açınca, "Annenizle görüşebilir miyim?" diye sorar, o sırada anne görünür. Karşısında ilk aşkı Flor vardır. Günlerce, aylarca aradığı Flor... Ailesi bir Türk'le evlenmesin diye Flor'u apar topar Fransa'ya kaçırmış, orada Rossa ile komşu ve arkadaş olan Flor, yıllar sonra evlenirken Osman Sulhi'nin fotoğrafını ara sıra bakmak üzere Rossa'ya vermiştir. O da o fotoğraftan ona âşık olmuştur. İkisnin de gözleri buğulanır. Flor, Rossa'nın artık akıl hastanesinde olduğunu anlatır. Ayrılırlar.

Değerli hemşehrimiz Osman Sulhi Aksu'yu, 19 Mayıs 2007 tarihinde kaybettik. Bir kez daha rahmetle anıyoruz.

SEVDİM

Muharrem YILMAZ

Seni sevmek için sevdim,
Başımın tacı olasın diye,
Yanımda yakınımda olasın diye,
Seni sevdim.

Işığım olasın diye,
Dünyamı aydınlatasın diye,
Bana yâr olasın diye,
Seni sevdim.

Çiğimi pişiresin diye,
Yaşantımı renklendiresin diye,
Soframı şenlendiresin diye,
Seni sevdim.

Varlığın aileye güç versin,
Evimin direği olasın diye,
Güneşim gücüm olasın diye,
Seni sevdim.

Yuvamın nadide aynası,
Çocuklarımın biricik anası,
Güzelliklerin anası olasın diye,
Seni sevdim.

Sen benim canım oldun,
Yerine göre cananımsın,
Huzurum, umudumsun,
Seni onun için sevdim.

Girdik kol kola,
Birlikte çıktık yola,
Gelecekler hayrola,
Her süreçte seni sevdim.

Sen kokulu Sümbül'ümsün,
Nadide gonca gülümsün,
Dalda şakıyan bülbülümsün,
Seni çok sevdim.

ÖNEMLİ NUMARALARLA BAŞIM DERTTE

Ece ERCAN

Bir pazartesi akşamıydı. Beril ödevlerini yapmaya çalışıyordu. Öğretmeni ödev olarak polis, ambulans, itfaiye ve trafik polisinin numaralarını öğrenmelerini istedi. Beril bu numaralar çok önemli diye düşünüyordu. Gerçekten de çok önemliydi.

Beril'in bu önemli numaralarla başı dertteydi. Bir türlü öğrenemiyordu. Annesinden yardım istedi. Annesi yardım etti. Okulda yine aklından kaçmıştı. Bir şey hatırlamıyordu. Beril, bu numaralarla başım dertte diye düşündü. Evde her zaman çalışıyordu. Öğretmeni soruyor, Beril cevap veremiyordu. Utanıyor, arkadaşlarına küçük düşüyordu. Bu Beril'i çok üzüyordu.

Bir gün Beril evde tek başınaydı. Annesi işe gitmişti. Karnı çok ağrıyor, midesi bulanıyordu. Ne yapacağını bilemedi. Yanlış ilaç içti. Karnının ağrısı, midesinin bulantısı hâlâ devam ediyordu. Hastaneye gitmek istedi ama numarayı bilmiyordu ve yanlış numaraları aradı. Herkesten özür dileyip, telefonu kapattı. "Ben numarayı öğrenemedim" diye çok utandı. Annesinin ve babasının telefonunu da

Ece ERCAN

bilmiyordu. Çok korktu. Sonra yanına biraz para alıp evden çıktı. Bir taksiye bindi. Ve sürücüye, "Beni en yakın hastaneye götür" dedi. Beril taksi parasını verdi. Hastaneye girdi, doktor muayene etti, ilaç verdi. Ancak parayı veremedi, "Annem verir" dedi. Çıktı eczaneye gitti. İlaçları aldı. Yine parası olmadığı için, "Annem verir" diye çıktı. Eve giderken çok korkup kaybıldı. Ne yapacağını bilemedi. Oracıkta oturdu.

Annesi eve gelince Beril'i bulamadı. Çok korkup 155'ten polisleri aradı. Polisler Beril'i bulup annesine haber verdiler. Annesiyle kavuştu. Annesi, "Elindeki poşet ne?" diye sordu. Beril, "Karnım ağrıdı, doktora gittim para veremedim. Eczaneden ilaç aldım, para veremedim" dedi.

Annesi anladı, para işini halletti.

Sonra Beril gayret ederek çok çalıştı. Artık önemli numaraları öğrenmişti. Öğretmeni sorunca cevap veriyor, arkadaşlarına küçük düşmüyordu. Beril bu olaydan hep çalışmayı ve gayret edip pes etmemeyi öğrendi. Bir şey olunca artık önemli numaraları arıyordu.

TREN

İlke TOKER

Bir ağ gibi sarıyor
Yurdun dört bir yanını
Sanki bir bir tanıyor
Yurdun ovalarını.

Ninni gibi geliyor
Trenin "çuf çuf" sesi
Ayrılırken sarıyor
Bir hüznü hepimizi.

Nedendir bilinmez bu ses
Hüzün verir insana
Yavaş yavaş ilerler
Uzaktaki dostlara.

Sıcacık bir yuvadır
Küçük kompaktıman
Paylaşırlar dostlarla
Hazırlanan azıktan.

Yavaş yavaş yaklaşır
Hasret çekilen yere
Ulaştırır beni de
Güzel memleketime.

Harput'ta yaşantı artık tek düzelikten çıkmıştır. On dokuzuncu asrın sancılı günleri en acımasız ve en tipik tarihi olaylarıyla yaşanmaktadır. Henüz harbin yaraları çok tazedir ve yaralar kanamaktadır. Yıllar yılı debdebelerle geçmiş olan Harput yaşantısı üzerine bir kâbus çökmüştür. Birkaç yıl öncesine kadar hiç kimse ne olup bittiğinin farkında değildir. Bir imparatorluğun bitişiye şahit olduklarının bilincinde değillerdir. Ne Harput ve ne de Harputlular, Harput'un bittiğini, gün be gün tükendiğini yeni yeni fark etmektedirler. Her geçen gün Harput'tan bir şeyler kopartmakta, bir şeyler götürmektedir. Dünya sosyoloji tarihinde eşine ender rastlanılır olaylar Harput'ta cereyan etmektedir ki, kocaman bir şehir ahalisi evlerini kendi elleri ile yıkıp, aşağıdaki ovaya, mezraya göç etmektedirler. Hiç kimse de bu işe akıl sır erdirememektedir. Bazı devlet memurları da, tayin isteyip gitmektedirler.

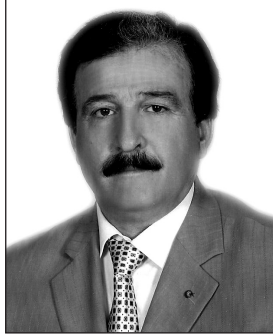
Rahmetli babam Yusuf Bican, o yıl on altı yaşındadır. Harput'ta bu göç hareketi sürdüğü sıralarda, babam da düzenli olarak atı ile mezraya gidip, işlerini halledip tekrar Harput'a dönmektedir.

Ben, o yıllarda yaşanan bu sevdâ olayını, babam bir arkadaşına anlatırken dinleyip şahit oldum. Babamın çok sevip saydığı Hamedili Veli Efendi adında bir arkadaşı vardı. Onun için, 'Veli, insanın namusunu emanet edebileceği bir dosttur.' derdi. Veli Efendi bir gün babamı ziyarete gelmişti. Evimizin bahçesinde oturuyordu. Annem çay yapmış, ben ise çayları dolduruyordum. Tarih 25 Nisan 1966, -iki gün önce 23 Nisan Bayramına katılmıştım, oradan hatırlıyorum- erikler çiçek açmıştı.

Veli Efendi, erik çiçeklerine bakarak, "Yusuf, bu kaçınıcı erik çiçekleri?" deyiverdi. Babam, "Kırk yedi..." derken gözlerinden bir damla yaş düştü. Şaşırılmıştım, babam durduk yere neden hüzünlenmişti.

Veli Efendi, "Hele anlat, nasıl olmuştu o iş?" dedi.

Babam anlatırken sanki ben orada yokmuşum gibiydi. O sadece Veli Efendiye anlatıyordu. Çünkü çocukların yanında aşk meşk hikâyeleri anlatılmazdı.

Zekerriyya BİCAN

Çok merak etmiştim. İyi ki de dinlemediğim. O gün çok hoşuma gitti. Hiç mi hiç unutmadım. Bundan sonrasını babam şöyle anlattı:

"Veli, yaşıam altmış üç oldu. Olayın üzerinden kırk yedi yıl, evet, tastamam kırk yedi yıl geçti. Erikler, tam kırk yedi kere meyve verdiler, çoğu kuruyup gitti.

Her günkü gibi, bizim beyaz ata binmiş Mezre'ye gidiyordum. Harput'un çıkışındaki çıkmalı evin pencere camı birkaç kere çalındı. Hem de o kadar şiddetli ki, cam kırılacak gibiydi. Bakıp bakmamakta tereddüt ettim. İçimden bir ses, dönüp bak, dedi. Dönüp bir baktım ki, ne göreyim, bir ay parçası, bir huri kızı, başından oyalı yazması kaymış, bir çift yeşil gözle gülüyor. Eliyle 'gel gel!' diye de işaret ediyordu...

Deli olacağım. Sabahın bu vaktinde rüya mı, hakikat mi farkında değilim. Harput gibi bir yerde, çok ender rastlanabilecek bir durumdu. Bir kızın böyle serbest, böyle özgürce hareket etmesi pek normal karşılanmazdı...

Yaklaştım atı pencerenin altına çektim. 'Yusuf!' dedi. Adımı bile biliyordu. Ama ben, daha önce onu hiç görmemişim. Gözlerim, gözlerine takılı kalmıştı. Dilim tutulmuştu. O konuşuyor, ben dinliyordum. Ama cevap veremiyordum. Nutkum tükenmişti. İçine düştüğüm o iki yeşil göz, beni esir almıştı. Kız, sarı ipek saçlarını da hiç gizlemiyordu. O an, o sarı ipek saçların bir ömür boyu, boynuma dolanıp kakağını bilmiyordum. Dalıp gitmiştim...

'Yusuf, al sana bir kara erik yolda yersin' dedi. Eriği aldım. Erik değil, sanki gökteki dolunayı bana vermiş gibiydi. Alıp mendilimin içine koydum. Sonra, 'Yusuf, beni buradan al. İstersen dünyanın ötesine gelirim. Ama beni mutlaka al. Yeter günlerdir yolunu beklediğim. Dün gece uyumadım, bekledim sabaha kadar. Uykuda kalırsam seni göremem diye çok korktum...' dedi. Sadece, 'Peki peki, tamam...' diyebildim. Ah bu cahil kafam, niye acele edip de, o gün alıp gitmedim. O gün Mezre'ye de gitmedim. Atımı eve çevirdim.

Meydan Mahallesi'ne bir rüzgâr gibi girdim. Anam, Pembe Hanım, pencereden görüp korkmuş. Yusuf niye böyle telaşla erkenden geri döndü diye. Hemen aşağıya, kapıya inmişti, 'Oğlum, hayrola. Bu halin ne böyle?' dediğini duyar gibiyim. 'Ana' dedim 'gir içeri kapı ağzında anlatamam. Ben bittim.' Anamın gözleri büyüdü birden. 'Hayrola ne var oğul' dedi. Bir solukta olanı biteni anlattım. Anam kahkahalarla gülmeye başladı. Ben bu defa anama kızıyordum. İşin ciddiyetini anlamamış gibi davranıyordu. 'Ana, gülmeyi bırak. Eğer o kızı yarın bana istemezseniz şu Harput Kalesi var ya; giderim, oradan kendimi aşağıya atarım. Bütün Harput da bana ağlasın, sen de ağla.' dedim. Anam, 'Delisin sen.' dedi. 'Bir kız için insan kendini kaleden mi atarmış; o kız senin gadan ala oğul, bir çaresine bakarız.' derken işin ciddiyetini de anlamıştı. Anam da, ben de, sabaha kadar yatamamıştık. Anam endişe duymuştu. Bense hayaller ülkesindeydim. Sabaha kadar düşünumüzü hayal ettim. 'Yusuf beni buradan al!..' sözü sabaha kadar kulaklarımda çınladı durdu.

Anam konuyu babama açtığına, babam pek önemsememiş. Kızın ailesini, babasını çok yakından tanıdığını, memur Mehmet Efendi'nin kızı olduğunu, bize de münasip bir gelin olabileceğini belirtmiş. Lâkin işlerinin o günlerde çok yoğun olduğunu; Halep'e külliyyetli miktarda gön ve tabaklanmış hayvan derisi göndermesi gerektiğini, askeriyenin ayakkabı ihtiyacının çok önemli olduğunu falan söylemiş.

Bense, bu arada, geçen üç günümün, üç asır gibi geçtiği biliyorum ama sonradan bir ömre bedel olacağını bilmiyordum.

Dördüncü gün; babamın yüzüne bakarak -o devirde bir evlât babasına böyle bir konuda asla bir şey söyleyemezdi- 'Baba, benim işim ne oldu?' dedim. Babam, şöyle cevapladı, 'Galiba geç kaldık. Mehmet Efendi'nin tayini Payitaht'a çıkmış. Üç gün önce gitmişler...'

Gök kubbe başıma düşmüştü. Başım dönüyordu. Yine dilim tutulmuştu. Öylece babamın yüzüne bakıyordum. Babam durumumu görünce sarsıldı. 'Demek bu kadar önemliydi.' dedi. Yüzümü öptü. 'Sana çok daha güzel bir eş alacağım, merak etme; unutursun bu günleri, sonra da gülersin haline.' diyerek elimden tutup yukarıya çıkardı.

Divanın üstüne abanmış ağlıyordum. Babam 'Hiç görülmemiş bir şey...' dedi. Babamın cevabı kulaklarımda çınılıyordu; 'Onlar gitti, şimdi üç günlük yoldalar...'

Üç günlük yol nedir, bilmiyordum. Sandım ki, dünyanın öteki ucuna gitmiştiler. Oysa, olsa olsa Kömürhan Köprüsü'nü ya geçmiştiler, yahut oradaydılar. Bugünkü aklım olsaydı, gider bulurdum onu. Niye biliyor musun? Ben ona söz vermiştim. O bana gönül vermişti. Ama o gerçeği bilmiyordu. Bilmeyecekti. Mutlaka intizar etmiştir bana."

Cüzdanından bir kara erik çekirdeği çıkardı. "İşte bana bu kara eriği vermişti. Eriği yemeye kıyamadım. Mendilimin içinde çürüdü. Sadece çekirdeği kaldı. Askere giderken de yanımda götürdüm. Tam yarım asır geçti. O nerededir şimdi? Veli kardeş, bir haber alsam, bilsem yerini, gider bulurdum. Dayayıp dizlerine başımı, derdim ki, 'Ben sözümde durdum. Babamın da kastı yoktu. Sizin gideceğinizi nereden bilecektim..."

Bu olay Harput'ta duyulmuş. Babamın arkadaşları "O eriği niye yemedin?" diye yıllarca takılıp, şaka yaparlarmış. Anlayacağınız dile düşmüş:

"Kara erik çağala, ye ki yaran sağala"

On altı yaşında yaşadığı ve asla unutamadığı bu olayı, elli yıl sonra anlatırken gözlerinin yaşardığını gördüğümde hayret etmiştim. Hakikaten eskinin aşkları başkaymış. Şimdi, kendisini de, yaşadığı büyük aşkı da saygı ile anıyorum...

Bu olayı anlattıktan bir yıl sonra babam vefat etti. 'Kara eriğin çekirdeği', hâlâ cüzdanındaydı. Sonra ne oldu, ben de bilmiyorum. Ona ve Harput'un bağrında yatan tüm dostlara Tanrı'dan rahmet diliyorum.

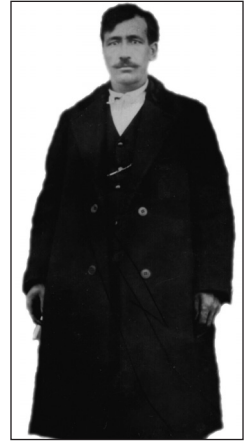
Derler ya: 'Harputlu severse tam sever. Harput'un sevdaları bir ömür sürer.'

Bu vuslata ermemiş sevda da, bir ömür sürmüş meğer...

*Kara erik çağala
Ye ki yaran sağala
Hangi kitap yazır
Ben sevem eller ala*

*Oy nedem nedem nedem
Oy nedem nedem nedem
Yâr seni alam gidem
Evi barkı terkadem*

*Yârin kolunda şeve
Kim odur yârim seve
Acep o gün olur mu
Alam götürem eve*

Yusuf BİCAN

YAZARLARIMIZI TANIYALIM

İsmail Nazım BEYDEMİR

1925 yılında Ağın'da doğdu. İlkokulu Ağın'da, ortaokulu Arapgir'de bitirdi.

1946'da askere gitti. Bu dönemde müzik bilgisini geliştirdi ve askerlik sonrası müziği ticari olarak da icra etti. Ağın müziği ve folkloru üzerindeki çalışmalarını aralıksız olarak sürdürdü ve Ağın düşünlerine klarinetiyle iştirak etti. Çeşitli işlerde çalıştıktan sonra TCDD'de göreve başladı. Adana ve Malatya'da görev yaptıktan sonra, 1979'da emekliye ayrıldı.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nde yazı kurulu üyeliği yapan ve derginin 1967'li yıllardan beri en üretken yazarları arasında yer alan Beydemir'in; 'Yöresiyle Ağın', 'Yöresiyle Ağın Ezgileri' ve 'Yaşamımdan Esintiler ve Ekintiler' adlı 3 kitabı bulunuyor.

Ağın-Hacıyusuf Mahallesi'nden Saniye-Kırmıtık-gil'in Adıgüzel Beydemir'in oğlu olan İsmail Nazım Beydemir, 2007 yılında Diyarbakır'da yaşamını yitirmiş olup, 5 çocuk babasıdır.

Prof. Dr. Zeki HAFIZOĞULLARI

1938 yılında Ağın-Andiri Mahallesi'nde doğdu. Andiri İlkokulu, Akçadağ Köy Enstitüsü ve Bitlis Lisesi'ni bitirdi.

Tatvan ve Ahlat'ta öğretmenlik, Şereflikoçhisar'ın Şerefli Köyü'nde başöğretmenlik yaptı. Bu arada Ankara Hukuk Fakültesi'ne girdi ve 1962-63 döneminde mezun oldu. O yıl Maiyet memurluğu görevine atandı. Girdiği sınavı tek olarak kazanarak Roma Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne kaydoldu ve Hukuk doktoru olarak buradan mezun oldu.

1969'da yurda döndü. Ankara'da 1 yıl hâkim adayı olarak çalıştıktan sonra, Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne asistan olarak girdi. 1980'de Doçentliğe, 1987'de Profesörlüğe yükseldiği bu fakülteden 2005'de emekliye ayrıldı.

Atatürk Dil ve Tarih Kurumu Atatürk Kültür Merkezi üyeliği ile TRT Kurumu yönetim kurulu üyeliği ve başkan yardımcılığı görevlerini de yürüten, yayımlanmış birçok bilimsel eser ve yüzlerce makalesinin yanı sıra 'Kılcı Rıza Destanı' ile 'Ağın Destanı' adında 2 şiir kitabı da bulunan Prof. Dr. Zeki Hafizoğulları, Ağın-Akpınar Mahallesi'nden Emine-Rıza (Kılcı Rıza) Hafizoğulları'nın oğlu olup, evli ve 2 çocuk babasıdır.

Altan İLTER

1946 yılında Ağın'da doğdu. Ankara Turgut Reis İlkokulu ve Yıldırım Beyazıt Lisesi'nden sonra, Gaze-tecilik ve Halkla İlişkiler Yüksek Okulu'ndan mezun oldu.

1967'de TED Ankara Koleji Vakfı'nda çalışma hayatına atıldı. 1973'de TCDD İşletmesi Genel Müdürlüğü'ne geçti ve burada çeşitli daire başkanlıklarında çalıştıktan sonra, 2005'de Basın-Yayın ve Halkla İlişkiler Müşavirliği biriminden Şube müdürü unvanıyla emekliye ayrıldı. Buradaki görevi sırasında; Demiryolu, Demiryolcu, Tren Magazin, Rail Life vb. dergilerde yazı kurulu üyeliği ve yazı işleri müdürlüğü yaptı.

Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği yönetim kurulunda genel sekreterlik dahil uzun yıllar sorumluluk üstlendi, ayrıca Ağın Düşün ve Sanat Dergisi yazı kurulu'nda görev aldı. Halen, Ağın Düşün ve Sanat Dergisi sorumlu yazı işleri müdürlüğü görevini yürütmektedir.

Ağın-Tatarağası Mahallesi'nden Ümmügülsüm-Damatgil'in Burhan İlder'in oğlu olan Altan İlder, evli ve 3 çocuk babasıdır.

Ömer ÖZER

1952 yılında o dönemler Ağın'a bağlı olan Minayik (Dürümlü) Köyü'nde doğdu. Minayik İlkokulu ve Ağın Ortaokulu'nu bitirdikten sonra, Tunceli Öğretmen Okulu'nun 2. sınıfından ayrıldı.

1971'de Keban Barajı inşaatındaki Amerikan Ebasco Services firmasında işe başladı ve bu firmada 23 yıl teknik ressam olarak görev yaptı. 1993'de Elazığ DSİ IX. Bölge Müdürlüğü emrine tayin oldu ve burada bölgedeki birçok projenin çiziminde görev aldıktan sonra, 2010'da emekliye ayrıldı.

Keban-Dürümlü Köyü'nden Peruze-Ali Paşa Özer'in oğlu olan ve yılın büyük bir bölümünü köyünde geçiren Ömer Özer, evli ve 3 çocuk babasıdır.

Nalân AYBEK

Bandırma'da doğdu. Marmara Üniversitesi Atatürk Eğitim Fakültesi, Türkçe/Edebiyat Bölümü'nden 1976 yılında mezun oldu.

İzmir Cumhuriyet Lisesi ve Bandırma Ortaokulu'nda görev yaptıktan sonra emekliye ayrıldı.

Halen İzmir'de ikamet eden ve Atatürkçü Düşünce Derneği üyesi olan Nalân Aybek, Öğretmen Selçuk Aybek'le evli olup, 2 kız çocuğu annesidir.

Ece ERCAN

2002 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul-Beylikdüzü, Siteler İlköğretim Okulu 3. sınıfında öğrenim görüyor.

Piyano çalmak, tiyatro, müzik ve yüzme sporu başlıca hobileri arasında yer alıyor.

Ece Ercan, Ağın-Şenpınar Mahallesi'nden Sevim-Atilla Ercan çiftinin kızıdır.

FIKRALAR

Nezihe TIRMAŞ-Orhan ERCAN

Çınaraltı

Aşağı Caminin önündeki Çınaraltı Kahvesi'nde; Sadık Gençosman ile Koçan İmamı tavla oynuyorlardı. Numan Gençaydın, Delibaşgıl'ın Rıza Dayı, Süleyman Nazif İlter, büyük Numan Gençosman, Kavuncu Ömer Dayı da onları seyrediyordu.

Bu grubu uzaktan izleyen Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu sonunda dayanamadı ve aşağıdaki satırları kaleme aldı:

“Gölgesinde oturup çınarın iskemleye,
İlk evvela Sadık Amca başlar çeneye,
Anlatır ister istemez Bağdat ile Şam'ı,
Bir düşüş aşkına hu çeker Koçan İmamı.
Ortalığı cınlattır Tüccar'ın ezan sesi,
Uyku getirir Kavuncu Ömer'in esnemesi,
Düşmeye görsün timini üç liraya buğdayın,
Değirmeni ters döner Delibaşı Rıza'nın.
Balık nasıl kaçarsa sesinden dinamitin
Çiftliğinde çimiller uçar Mehmet Sabit'in.”

Bizim Oralara Mahsus Yiyecek

Kadingil'in Mehmet Koca (Hâkim Emmi) prostat-tan rahatsız olmuş. Elazığ ve Malatya hastanelerinden aldığı sonuçlardan tatmin olmayıp, İstanbul-Bakırköy, Elazığ Akıl Hastaneleri ile Eskişehir Hastanesi'nde Başhekimlik yapan ve çocukluk arkadaşı olan Dr. Tevfik Özbey'in yanına gitmeye karar veriyor.

Hâkim Emmi, Eskişehir'e Dr. Tevfik Beyin yanına gidiyor. Tevfik Bey onu çok iyi karşılayıp, özel odaya yerleştiriyor. İşlemler hemen yapıp, muayenelere devam ediliyor. Bu arada Hâkim Emminin konuşmaları, hal ve hareketleri hemşirelerin ilgisini çekiyor. Fırsat buldukça, kontrol bahanesiyle yanına gidip onu konuşturuyorlar. Ancak Tevfik Bey bu durumun farkındadır. Bir gün gene iki-üç hemşire kontrol için odaya giriyorlar. Tevfik Bey açık kapıdan onları dinlemektedir. Hemşireler:

- Hâkim Bey, siz Ankara Hukuk mu, yoksa İstanbul Hukuktan mı mezun oldunuz? diye soruyorlar. Hâkim Emmi, “Ankara Hukuk” deyince, Tevfik Bey içeri girerek:

- Sus ulan tezek yiyesi, ne Hukuku deyince, hemşireler doktor beyin karşısında pürdikkat:

- Efendim o dediğiniz nedir? Bizler bunu hiç işitmemiştik! diyorlar. Tevfik Bey:

- Siz onu bilmezsiniz, bizim oralara mahsus bir yiyecektir, diye yanıtlıyor.

Seni Melun Seni...

Hâkim Emmi ile Koçan İmamı (Asyalı) çok samimi mahalle arkadaşlarıdır. Koçan İmamı, yaklaşık 7 yıl Yemen'de ve yurdun çeşitli yerlerinde görev yapmış ve ömrünün son yıllarını Ağın'da geçirmiştir. O yıllarda Ağın'da kahve alışkanlığı çok fazla idi. Kış boyu, az da olsa oyunun ciddiyetini korumak için tavuk, horoz, gıdık, kuzu gibi iddiaların yanında, durumu iyi olanlar para ile de oyun oynarlardı.

Hâkim Emmi bu oyunlarda ekseri kârlı çıkarmış. İmam Dayı bunun farkındadır. İkisi aralarında anlaşır, bir ortaklık kurarlar ve oyun sonunda eve giderken paraları bölüşürler. Diğer arkadaşları bir süre sonra bu oyunun farkına varırlar, onlar da kendi aralarında anlaşır. Fakat Hâkim Emmi yine de kârlı çıkmaktadır. Bunlar zararları kurtarmak için çareler ararken, İmam Dayı taktik değiştirir. “Hâkim, ben yaşlıyım, oyunu takip edemiyorum. Karşı tarafın da bize karşı çareler aradıklarının herhalde farkındasın? Paralar benden, sen oyna, ben kenardan seyrediyim. Yine kârı bölüşürüz,” der. Hâkim Emminin bu teklif çok hoşuna gitmiştir. “Zaten sen beni bazen yendiriyordun.” demesi üzerine de bu öneri kabul edilir. Oyunlardan sonra kazanç öncekilerden daha fazladır. Bir süre sonra durum fark edilir, arkadaşları Hâkim Emmiye, “Yahu sen ne yapıyorsun? İmam Dayı zevkine oyun oynayan ve oynatan adamdır, bizim paralarımızı alır da niye bu adamla bölüşürsün?” diye sitem ederler.

Bundan sonra, son taktik uygulanmaya başlar, Hâkim Emmi, bu kez diğer arkadaşlarla ortaklığı kurmuştur. O günden sonra Hâkim Emmi hep yenilir. Oyunu seyreden İmam Dayı işin farkına varmıştır. “Hâkim, göz göre-göre yanlış oynadın,” imasını, Hâkim Emmi, “Haklısın İmam Dayı, dalgındım, takip edemedim...” sözleriyle geçiştirir.

Ertesi gün Hâkim Emmi başka arkadaşlarıyla kahvede çaylarını içerken, İmam Dayı bastonuna dayanarak kahveye gelir. Hâkim Emmi, İmam Dayıya oyuna başlayalım mı işaretini verir. Ses çıkmaz. İkinci sefer tekrarladığında İmam Dayı yüksek sesle:

- Seni melun seni!.. Sanki anlamadım. Şimdi de bunlarla mı ortaklık kurdun? deyip, başka bir masaya doğru yönelir. Bir daha da onunla oyun oynamaz.

HABERLER

* Ağın Kaymakamlığı'nca ihalesi yapılan Demirçarık Köyü kanalizasyon inşaatı tamamlandı ve hizmete açıldı. Ayrıca, Salkımlı, Armutlu ve Gümüşsuyu mezarları ile Badem adası yollarının stabilize yapım çalışmaları bitirildi.

* Ağın Kaymakamlığı'nca Badem adasına 9 bin adet daha badem ağacı dikimi gerçekleştirildi. Söz konusu fidanların sulanma işlemlerini gerçekleştirecek damlama sistemi işleri de tamamlandı. Sulama havuzu yapım işleri de bitirildiği takdirde, Badem adasındaki tüm fidanların sulama işlemleri yapılabilir.

* Uzun yıllardır yapımı savsaklanan Ağın-Karamağara Köprüsü inşaatı, yeniden proje yapılacağı gerekçesiyle tasfiye edildi ve yüklenicinin işine son verildi.

* Ağın-Kuzgeçe Mahallesi'nden hemşehrimiz ve Dergimiz yazarlarından Adnan Binyazar, Can Yayınları arasında çıkan "Toplum ve Edebiyat" adlı kitabıyla, 2010 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü aldı.

Adnan Binyazar'ı yürekten kutluyor, yeni eserlerini bekliyoruz.

* Dürümlü Köyü'nden değerli hemşehrilerimiz Semra-İrfan Özer'in oğlu Teoman Özer, görev yaptığı İTÜ İnşaat Fakültesi Mekanik Birimi'nde, 9 Aralık 2010 tarihinde profesör unvanını aldı.

Prof. Dr. Teoman Özer'i kutlar, görevinde başarılar dileriz.

* Ağın-Konak Mezrası'ndan Leyla-rahmetli Metin Keleştimur'un kızı/damadı Serap-Bülent Yalçın çiftinin, 20 Ekim 2010 tarihinde Ankara-Akay Hastanesi'nde adını Elif koydukları bir kız çocukları dünyaya geldi.

Yalçın çiftini kutluyor, küçük Elif'e sağlıklar diliyoruz.

* Ağın-Akpınar Mahallesi'nden Gül-Ankara Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Başkanı Ah-

met Deviren, gelini/oğlu Ebru-Engin Deviren çifti'nin, 9 Aralık 2010 tarihinde Ankara Üniversitesi Hastanesi'nde adını Efe koydukları torunları nedeniyle ikinci kez mutluluğu yaşadılar.

Deviren ailelerini kutluyor, küçük Efe'ye sağlıklar diliyoruz.

* Ağın-Venk Mezrası'ndan Belma-Öğretmen Talat Güler'in torunu, Şükran-Bülent Ercan'ın kızları Oya Ercan ile Taylan Akça, 1 Aralık 2010 tarihinde Ankara-Türk Japon Vakfı Salonu'nda yapılan nikah töreniyle yaşamlarını birleştirdiler.

Akça çiftini kutlar, yaşam boyu mutluluklar dileriz.

* Ağın-Tatarağası Mahallesi'nden Zeynep-Öğretmen Mehmet Sabit Gencosmanoğlu'nun oğlu, Mustafa, Ali, Mümtaz, Niyazi Yıldırım ve Faruk Gencosmanoğlu ile Nezihe Tırmaş ve Nezire Celayir'in kardeşleri, Mehmet Sabit, Özge ve Ülke'nin sevgili babaları, Nezir Gencosmanoğlu'nun değerli eşi Nevzat Gencosmanoğlu, 12 Kasım 2010 tarihinde yaşamını yitirmiş ve Ankara-Karşıyaka Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

* Ağın-Uzungil Mahallesi'nden Zeynep-Abdurrahman Güleç'in oğlu, Osman Güleç'in kardeşi, Serkan Güleç'in sevgili babası, Şeyime Güleç'in değerli eşi ve Ağın âşığı Ertuğrul Güleç, 15 Kasım 2010 tarihinde Gazi Üniversitesi Hastanesi'nde yaşamını yitirmiş ve aynı gün Ankara-Karşıyaka Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

* Ağın-Uzungil Mahallesi'nden Şaziye-Fikri Turan'ın kızı, Saadet, İlhami ve Gündüz Turan'ın kardeşleri, Nalân ve Ergun Uzunoğlu'nun sevgili anneleri, Ö. Lütfü Uzunoğlu'nun değerli eşi Melahat Uzunoğlu, 2 Aralık 2010 tarihinde yaşamını yitirmiş ve Ankara-Karşıyaka Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına ve sevenlerine başsağlığı dileriz.

DOĞUMLAR

MAHALLE/KÖYÜ	ÇOCUĞUN ADI SOYADI	BABA ADI	DOĞUM YERİ	DOĞ. TARİHİ
Aşağıyabanlı Köyü	Efe AKTAŞ	Nazım	Bakırköy	19.10.2010
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Kerem KILINÇ	Mehmet	İngiltere	25.10.2010
Pul Köyü	Sina ALPER	Ömer Mahir	Üsküdar	28.10.2010
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Mısra DİNCER	Mürşit	Elazığ	01.11.2010
Pul Köyü	Zeynep Bera ÖZER	Murat	Esenler	01.11.2010
Akpınar Mah.	Şeyma ERDOĞAN	Vedat	Konak	01.11.2010
Şenpınar Mah.	Bennu AKBAŞ	M. Tark	Malatya	02.11.2010
Akpınar Mah.	Elif Naz KORKMAZ	M. Hilmi	Malatya	05.11.2010
Demirçank Köyü	Yaren ÖZER	Mehmet	Esenler	06.11.2010
Demirçank Köyü	Rabia ÖZKAN	M. İbrahim	Pendik	09.11.2010
Öğrendik Köyü	Tanem ÖZÇELİK	Fatih	Tire	10.11.2010
Uzungil Mah.	Elifsu GÜLER	İbrahim	Silivri	12.11.2010
Kaşpınar Köyü	Ali Efe SELÇUK	Hüseyin	Elazığ	13.11.2010
Pul Köyü	Alanur Rengin ÖZER	Abdullah	Buca	14.11.2010
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Elif Nur ASLAN	Eyüp	Elazığ	15.11.2010
Dibekli Köyü	Tauna GÜNER	B. Bayram	Bakırköy	20.11.2010
Kaşpınar Köyü	İlker Mehmet SELÇUK	Soner	Üsküdar	21.11.2010
Kuzgeçe Mah.	Yaren İSPANAKCI	S.Volkan	G. Osmanpaşa	23.11.2010
Akpınar Mah.	Doruk YAMAN	İ. Onur	Avcılar	24.11.2010
Tataragası Mah.	Ecrin Naz KÜÇÜK	Serdar	Güngören	24.11.2010
Altunayva Köyü	M. Kayra GÜLTEKİN	Mahmut	Ağın	26.11.2010
Beyelması Köyü	Seyhun KARA	M. Selçuk	Kocasinan	29.11.2010
Beyelması Köyü	Eslem AKBAY	Fatih	Elazığ	30.11.2010
Akpınar Mah.	Elif GÜLTEKİN	Ufuk	Elazığ	06.12.2010
Akpınar Mah.	Efe DEVİREN	Mehmet Engin	Çankaya	09.12.2010
Beyelması Köyü	Ela TOPALOĞLU	Bülent	Bahçelievler	10.12.2010
Demirçank Köyü	Elif ÖZKAN	Mehmet	G. Osmanpaşa	14.12.2010
Samançay Köyü	Azra YALÇIN	Emin	Konak	16.12.2010
Beyelması Köyü	Kerem ÜNAL	İsmayil	Aydın	18.12.2010
Altunayva Köyü	Elif Nisa GÜLTEKİN	Metin	Elazığ	20.12.2010

Dünyaya yeni gelen yavrularımıza yaşam boyu sağlıklar dileriz.

EVLENENLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	EVLENENİN ADI SOYADI	EVLENME YERİ	EVL. TARİHİ
Altunayva Köyü	Eyüp AYSUNDU	Aslı YILMAZ	Şişli	31.10.2010
Modanlı Köyü	Ahmet YILMAZ	Nazime DİNÇ	Arapkir	04.11.2010
Başpınar Mah.	Murat SELÇUK	Gülfer KARABAY	Hatay	05.11.2010
Bahadırlar Köyü	Seda KARAAĞAÇ	Murat KARA	Şehitkâmil	05.11.2010
Demirçank Köyü	Özgür ÖZDEMİR	İlknur SEZER	Karamürsel	06.11.2010
Dibekli Köyü	Arife AKARSU	Zafer KAYNAR	Esenler	07.11.2010
Demirçank Köyü	Süleyman KAYA	Şeyma ALTUN	Ağın	08.11.2010
Demirçank Köyü	Cihat METİN	Elif KILIÇ	Sultangazi	09.11.2010
Balcılar Mah.	Dursun ŞEKER	Nazife ERSOY	Ağın	10.11.2010-
Demirçank Köyü	M. İbrahim ÖZKAN	Gözde GÜNDOĞDU	Pendik	11.11.2010
Modanlı Köyü	Bükre BUDAK	Mehmet ÇIKMAN	Çınarcık	12.11.2010
Demirçank Köyü	Serhat ÖZTÜRK	Pelin KÜÇÜK	Bağcılar	13.11.2010
Saraycık Köyü	Yasemin SARAYCIKLI	Hasan AKTAŞ	Midyat	20.11.2010

Dibekli Köyü	Ece Özlem SEZER	İlker KEKLİK	Üsküdar	20.11.2010
Beyelması Köyü	Hatice CUMURCU	Ferdi KESKİN	Çiğli	20.11.2010
Uzunil Mah.	Emre BEYDEMİR	Meryem GÜLTEKİN	Maltepe	28.11.2010
Bademli Köyü	Fahrettin ÖZDEM	Meliha BAĞ	Mamak	11.12.2010
Altunayva Köyü	Merve ERDOĞAN	Türker DEMİRTAŞ	K. Çekmece	15.12.2010
Dibekli Köyü	Ayşe YAKAR	Hulusi Umut GEZGİN	Fatih	19.12.2010
Saraycık Köyü	Gürler ÇEVİK	Yağmur FİDAN	Malatya	22.12.2010
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Sinan AKTAŞ	Esmâ ŞAHİN	Ağın	27.12.2010

Çiftleri kutlar, yaşam boyu mutluluklar dileriz.

ÖLÜMLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	DOĞUM TARİHİ	ÖLÜM YERİ	ÖLÜM TARİHİ
Uzunil Mah.	Yüksel UZUNOĞLU	05.02.1942	Beykoz	29.08.2010
Kuzgeçe Mah.	Fatma DİRLİK	22.07.1929	Beşiktaş	27.10.2010
Aşağıyabanlı Köyü	Vahap TOPALOĞLU	15.06.1938	Elazığ	28.10.2010
Bahadırlar Köyü	Ahmet Yaşar ŞAHİN	29.10.1951	Malatya	05.11.2010
Tatarağası Mah.	Nevzat GENCOSMANOĞLU	20.05.1932	Sincan	12.11.2010
Uzunil Mah.	Ertuğrul GÜLEÇ	15.10.1953	Yenimahalle	15.11.2010
Akpınar Mah.	Hatice Melahat UZUNOĞLU	01.02.1934	Altındağ	02.12.2010
Saraycık Köyü	Şadiye TAŞKIN	21.04.1931	Seyhan	04.12.2010
Şenpınar Mah.	Rukiye ÖZBEN	02.05.1924	Malatya	06.12.2010
Balkayası Köyü	Hava ERŞEN	25.09.1926	Bağcılar	06.12.2010
Akpınar Mah.	Ayşe Ayten DEMİR	06.02.1943	Ağın	07.12.2010
Saraycık Köyü	Sabri ŞAHİN	25.02.1927	Ağın	09.12.2010
Yedibağ Köyü	Serdar AYDIN	19.10.1978	Yenişehir	10.12.2010
Beyelması Köyü	Türkan ÖZEL	01.07.1934	Gebze	12.12.2010
Samançay Köyü	Fatma AYAN	25.09.1927	Karabağlar	13.12.2010
Modanlı Köyü	Münire ŞAHİN	10.06.1931	Karabağlar	18.12.2010
Şenpınar Mah.	Nuriye KAYA	01.07.1911	Yenimahalle	19.12.2010
Aşağıyabanlı Köyü	Hamide GENÇ	23.10.1928	Sultanbeyli	19.12.2010

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

TÜM OKURLARIMIZIN VE HEMŞEHRİLERİMİZİN

YENİ YILINI

EN İÇTEN DUYGULARIMIZLA KUTLAR,
SAĞLIK VE MUTLULUKLAR
DİLERİZ.

AĞIN